

OSAM MILENIJUMA SRPSKOG POREKLA

Navodi u ovom radu baziraju na knjizi, nepoznatog autora,

"Od Indije do Srbije" u izdanju Srpskih novina 1961. godine u Rimu.

kao i podacima brojnih autora publikovanih u novinama i na internetu,

i posebno u delu dr. Olge Luković-Pjanović "Srbi narod najstariji".

Namera ovoga teksta je traganje za srpskim i sopstvenom korenima,

na bazi istinite, a ne tragicno naturene nam, istorije.

Uvod

Pretežno, srpski dužbenici opisuju srpsku istoriju od šestoga veka, od vremena doseljavanja iz pribaltičkih zemalja na Balkan, kao da nas pre toga nije ni bilo. A gde su nam onda živeli pradedovi? Nisu valjda vanzemaljci? Tim doseljavanjem na Balkan Srbi su već imali usavršen jezik, izgrađen društveni poredak, razvijen smisao za državu, sa običajima i kulturnim temeljima. Imali su i dva, tri carstva. Pa gde nam je onda kolevka?

Razlozi za prednje leže, pre svega, u prihvatanju nordijsko historiografske i germanske Berlinsko-Bečke škole, koja je namerno iskrivila nasu istoriju, čime nam je učinjen falsifikat po kome Srbi nisu autohtoni narod u Podunavlju i na Balkanu od svoga najranijeg početka. Time su nam oduzeli prošlost i brojne generacije zaveli, a sve u nameri potpunog iskorenjivanja Srba. Za nas je jedino merodavna Autohtonistička Škola prema kojoj u novije vreme imamo dva pravca, prvi "Indijski", po kome se poreklo Srba izvodi iz Indije, a drugi "Podunavski", po kome su Srbi nastanjivali Podunavlje "od početka", odakle su se raseljavali po Evropi, Maloj Aziji pa čak stigli i do Indije. Začetnik podunavskog pravca je hroničar XII veka Nestor Časni Kijevski, a njegovi veliki pobornici su naši velikani: Olga Luković-Pjanović, Jovan Deretić, Ranka Kuić, Miloš Milojević, Sima Lukin-Lazić, Laza Kostić, Pavel Šafarik, Ilija Živančević, Svetislav Bilbija, Milan Budimir, Dragoslav Srejšević i mnogi drugi, sa nepobitnim dokazima nađenim u Lepenskom Viru. Tu su i mnogi strani autori: Siprijan Rober, Emil Birnuf, Adolf Pikte, Ami Bue, Lorenc Surovjecki, Fransis-Maria Apendini i brojni drugi.

O zastarelom učenju po kome su Srbi doselili na Balkan u sedmom veku nove ere, ovde neće biti detaljnog prikaza, pošto svi dokazi idu u prilog tvrdnji da je to bilo

poslednje srpsko doseljavanje i to u postojbinu svojih predaka. To su samo posledice germanske istorijske škole, teorije koja nam je nametnuta. Još značajnija je tvrdnja Jovana Deretića da se Srbi nisu ni doselili iz Zakarpatja, oni su u Podunavlju oduvek živeli. A Poljak Kazimir Šulc dodaje da su Sloveni (čitaj Srbi) nastanjivali Podunavlje od najstarijih vremena, kao Iliro-Tračani. Tokom rimske vladavine Srbi sa severa su došli da pomognu svojim sunarodnicima, starosedeocima, tu ostali i očuvali sve svoje običaje i jezik.

Autohtonističku školu prihvatili su već ruski i poljski istoričari, među kojima su se istakli Adam Mickijević i Surovjecki sa Pavelom Šafarikom, koga smatramo svojim pošto je bio profesor u Novom Sadu. Svi oni potvrđuju da su slovenski jezici zauzimali centralno mesto u grupi indo-evropskih jezika, a da Sloveni oduvek žive na svojim teritorijama, odakle su vršili uticaj i na istok i na zapad. Na žalost, svetska tragedija ogleda se u činjenici da zapadni istoričari prilikom brojnih otkrića nisu uzimali u obzir slovensko (odnosno srpsko) pismo, kojim bi mnoge "nejasnoće" i "misterije" bile lako rešive. Najprostiji primer je ime vladara u Egiptu po imenu Arsa (ćirilično pisano APCA) ili imenica most (МОСТ), što su za Zapadnjake bile nerešive zagonetke.

Putujući vremenski unazad stižemo do Indije, odakle nas putevi vode preko prostranstava Azije, pa preko ruskih nizija i na zapad sve do Španije i Engleske. Srpskom istorijom bavili su se nemački istoričar Leopold Ranke i Čeh Jireček, mađarski grof Bendžamin Kalaj, slavisti Jan Kolar i Pavel Šafarik i mnogi drugi. Postoje spisi grčko-rimskih pisaca Herodota i Plinija, pa čak i kineskih i turskih, a takođe i Hrvata Franje Račkog, kao i srpskih istoričara Jovana Rajića, Stojana Novakovića, Sime Lukin-Lazića i mnogih drugih, u kojima se spominju Srbi.

Srpska herojstva tokom vekova istakla su nas u prve redove svetske istorije i davala nam pravo građanstva među uglednim vojničkim nacijama. Srpska ljubav prema otadžbini, odanost prema slobodi i srpska herojsko-pesnička poezija privlačili su pažnju svetskih duhova od Napoleona do Getea, od Bajrona do Viktora Igoa. Čak i hladni Englezi gledali su u Srbima i Crnogorcima heroje dostojne Spartanaca. A Srbe novije istorije, inspirisali su mitovi njihove carske prošlosti Nemanjića i kosovska tragedija. Susedi koji su nas oduvek mrzeli činili su to pretežno iz zavisti, stremeći za našim istrebljenjem.

U uvodnom delu rada "Doseljavanje Srba na Balkan i prva država" neimenovani autor iznosi sledeće: "Naučnici smatraju da su zemlje zapadne i srednje Evrope naseljene od pleistocena (diluvij, ledeno doba), a da se na Balkanskom poluostrvu čovek pojavljuje u periodu poslednje glacijacije (pre 40.000 godina). Na osnovu nalaza u pećinama pod Jerininim brdom u selu Gradac i u Risovači na Venčacu izgrađene su slike tadašnjeg ljudskog života. Oko 25.000 godina pre nove ere čovek napušta pećine, čime se

završava prvo poglavlje istorije ljudske zajednice na teritoriji Srbije. Arheološka nalazišta u Đerdapu potvrdila su da se tamo razvila jedna od najsloženijih kultura praistorije, nazvana kultura Lepenskog Vira (7.000-5.500 godina pre n.e.). Na internetu se nalaze podaci o figurinama nađenim u Lepenskom Viru iz sedmog milenijuma stare ere, a ispitivanja radioaktivnim ugljenikom potvrđuju starost nađenih artikala na oko 8.580 godina, odnosno preko 6.500 godina pre Hrista. Postoji i podatak da je kolevka Evrope u Rajkovoju Pećini, na Rudnoj Glavi kod Majdanpeka uz Baljetinsku reku. Najstariji ljudi ove kulture živeli su u naseljima, u zajednici od dve do četiri biološke porodice. Neolitska kultura na prostorima severno i južno od Save i Dunava razvila se od 5.300 do 3.200 godina pre n.e., a najznačajnija nalazišta su Starčevo i Vinča".

Poreklo imena Srbin

Srpski istoričar Jovan Rajić u "Istoriji Srba" (1794.), iz starih izvora, izvodi poreklo Srba od Hunskih Sabira. Drugi izvori, ime Srba izvode iz Srbata - Sarmata, a takođe i od reke Serbice (između Eufrata i Tigra u Mesopotamiji, današnji Irak). Neki autori ime Srba izvode iz reči sobranie (zbor, sabor) i slično, a neki ga prostorno vezuju za Sibiriju, jednu od naših prapostojbina. Češki istoričar Pavel Šafarik vezuje srpsko ime sa reči Sjarbin, Serb, Serbin, Sibrin, što su sve oblici značenja roda, naroda, a što ima isto značenje sa latinskom reči gens i natio, ili indijskom reči Serim, što znači narod iste krvi. Neda Marinović u opisu najstarijeg naroda na Balkanu iznosi da Srbin, u starodavnom indijskom jeziku, sanskritu, iz koga su potekli svi indo-evropski jezici, među kojima i srpski, označava slobodnog čoveka, junaka, koji se večito bori za sopstveni opstanak. Prema ruskom istoričaru Veltmanu u delu "Atila i Rusi" ime Srbin od starine odnosilo se na vojnički, ratnički stalež u Rusiji, a reč Srb označavala je vojnika, hrabarog čoveka i navodno od Srba su postali Kozaci. I dan danas oko reke Volge reč Serbo označava porodicu, rod, svojtu, a kod Belorusa reč Sabr ili Sjarb znači silu, množinu velikog naroda iste krvi i jezika. Kod Velikorusa reč Serbi označava zdrav, junačan, silan soj ljudi. Kod Lužičkih Srba reč Sorab ima značenje čoveka najrazboritijeg, najlepseg, najodabranijeg u tom rodu. Kod Ukrajinaca reč Sirbin označava gospodara. U srpskom narodu od davnina postoji pohvala pokojnika, za koga se smatralo da je bio dobar, sa visokim odličjima, koja kaže: "Baš je pravi Srbin bio i srpski živeo". A u Crnoj Gori hrabrog junaka su hvalili sa: "Srb od Kosova". I u turskom jeziku reči Sirb i Serb imaju značenje naroda jednog kolena, hrabrog, ubojitog i nepokornog. Kod starih Persijanaca reč Sarb znači glava, starešinstvo. Kod Arabljana, Haldejaca i Jevreja reč Srb označava slobodnog čoveka, junaka, nepokornog. U starom sanskritskom jeziku reč Serbh znači ne dati se nikome, a koren te reči znači seme, koleno i rod. Šafarik i Kolar su citirali, takođe, da reč Serbi označava rođake, svojtu. Nepoznatom čoveku Srbin će reći: "Kako se Ti ono zvaše Rodače".

Za Srbe se ponegde vezuje ime Vlah, što su Turci usvojili od Hrvata. To ime pripadalo je Keltima sa kojima su Srbi došli u dodir 400 godina pre n. e. Kasnije se Vlah zvao ratar ili pastir. Kada su Turci okupirali srpsku državu, Srbi su se povlačili u planinske predele i pretežno se bavili zemljoradnjom i stočarstvom, pa su im po tom osnovu Turci dali ime Vlasi, mada ta reč označava zanimanje a ne narod. Danas se Vlasima naziva narod koji živi u Rumuniji. Stari istoričari Srbima daju ime Rac, a to potiče od značenja čoveka iz Raške, postojbine Srba po doseljavanju na Balkan. Ime Srb i Sorab vodi takođe poreklo iz samog srpskog jezika, gde ima značenje ogromnosti i sile naroda jedne krvi. Prema tome, veruje se da su Srbi u vreme usvajanja svoga imena posedovali sve ove osobine. U "Istoriji naroda srednje Azije" Joachim je zabeležio reči kineskog pograničnog guvernera Hju Ju-a, 160. godine pre n.e.: "Srbi su nas napadali 30 puta od proleća do jeseni". Takođe, kineski državnik Caj Jun kaže: "Od kako su pobegli Yuni (Huni), osiliše se Srbi i zavladaše zemljama njihovim. Ima ih sto hiljada vojnika i prosvećeni su, plemena su im silnija i mnogobrojnija i mi ne možemo da im se odupremo". Istraživanja su potvrdila da čak i na Tibetu i dan danas postoje nazivi koji su čisto srpski, kao: čedo, jarak, sila, čiča, rudnik, gora, luč, kao i imena: Božan, Milovan, Srbica i druga, Miloš Milojević ih je zapisao 710. Nemač Ekerman tvrdi da ime Srbina označava narod, a Henrih Leo, da to ime dolazi od sanskritskog imena Sarb ili Srp, što označava narod koji se često seli. Istaknuti Slavista, Francuz Siprijan Rober iznosi da ime Srbina obeležava celu jednu rasu naroda i da su to Iliri, najstariji Sloveni. Jakov Grim je u predgovoru "Malog gramatici Vuka Karadžića" napisao: "...da nema slavnijeg imena koje bi se moglo upotrebiti za sve Jugo-Slovene i da ni jedno drugo pleme nema takvu istoriju koja bi se mogla uporediti sa srpskom".

Po Herodotu svi Tračani, Skiti, Vendi, Tribali i Iliri su Srbi. Inače reč Tračani, nastala je u grčkom pogrešno zbog nemogućnosti izgovora suglasnika, što se odnosi na Rašane.

Aleksandar Veliki poklonio je srpskim plemenima mnogo zemlje u Srednjoj Evropi u znak zahvalnosti za ratne zasluge, nazivajući te nove zemljoposjednike Panovi (gospodari). Smatrao ih je velikomoćnim i najčuvenijim narodom, koga je nazvao Slavan. Na samrti je izrazio želju da svi narodi od Jadranskog do Hladnog mora žive po zakonima "Slavnih". Tako je kažu, odlučio umirući pobednik u belom gradu Aleksandriji. Dr. Deretić navodi da je iza Aleksandra Velikog ostalo zapisano da je neki veliki vojskovođa, pre njega, preduzeo pohod sa Helmskog (Balkanskog) poluostrva iz Srbije na istok sve do Indije. Bilo je to nešto preko 2000 godina pre Hrista, a taj veliki vojskovođa zvao se Nino Belov, koji se u "Svetom pismu" spominje kao Nebrod. Cilj mu je bio Indija. Krenuli su iz današnjeg Niša, prešli Malu Aziju i stigli do Indije. U starim zapisima zabeleženo je da je to prvi prodor Arijevaca, a ime su dobili po bogu Aronu, čiji su tragovi kulta pronađeni na današnjim predelima

Kosmeta. Skorašnja otkrića potvrdila su da su Sloveni (Srbi), kao Arijevci okupirali iranske visoravni i oblasti Inda i Ganga. Njihovi običaji ostali su očuvani u Vedama. Prema tome, Sloveni su se dokazali kao nosioci Arijanizma, dok sami Indusi smatraju da su im Vede podarili bogovi. Nina Belova nazivali su i bogom Bak. On nije bio samo osvajač, već i graditelj, a svoju ljubav prema graditeljstvu preneo je i na svoju ženu Semiramu, koja je bila očarana gradnjom Vavilona i naredila je da se taj grad dovrši po njenim zamislima, kojom prilikom je sagrađen most dug 900 m za ulaz do centralne kule, na čijem vrhu je sagrađena opservatorija. Posle Nina Belova, novi vojskovođa Serbo Makeridov, po uzoru na Nina, izveo je drugi pohod Arijevaca na istok, a on se u svetom pismu spominje kao Asur i neki ga otuda smatraju osnivačem Asirskog carstva. Prema tome, Aleksandar Veliki je bio treći osvajač dalekih svetova i išao je "utabanim stazama" tek 335. do 332. godine pre Hrista. Aleksandar nalazi Srbe između reka Inda i Dželama, koji su tu ostali od Nina Belova i živeli u dva grada, od kojih se jedan zvao Srbija. Aleksandar taj grad dograđuje i ulepšava i naziva ga Aleksandrija Serbijska.

Grčki istoričar Herodot govorio je da su Srbi posle Indusa najveći narod na svetu. Herodot je Srbe svrstavao u Tračane, dok su ih drugi svrstavali u Skite, Sarmate, Gote, Hune, Avare i Vende, a neki su ih nazivali Sklav i Slavin. Češki istoričar Šafarik, koji je bio profesor u Novom Sadu, doslovno kaže: "Ime Srbin je najstarije i duboko ukorenjeno među svim Slovenima". Nemački i ruski istoričari prihvatili su uglavnom Herodotovo tumačenje da su Srbi Tračani. Njihovo tumačenje za to je sledeće: "...među Srbima od pamtiveka živelo je veliko pleme nazivano Raščani ili Rasi, a to ime potiče iz Indije od reči Raška, sto označava rujnu crvenu boju, koju su Srbi od uvek voleli." Otuda su iskonski Raščani Crveni Srbi. Ti Srbi u vreme Herodota su živeli u Maloj Aziji i na Balkanu u Trakiji. Po njima je i nazvana oblast Stara Raška u Trakiji pored reke Marice i novija Raška, Nemanjina prva Srbija. I danas postoji rečica Raška, koja se uliva u Maricu kao i ruševine grada Ras. Jovan Rajić navodi kako je mađarski istoričar Istvanfi, Despota Đurđa Brankovića nazivao Đorđem Tračaninom, a grčki istoričar Laonik Halkokondil kaže da su Srbi Ilirci, došli iz zemalja iza Dunava i tvrdi da su Srbi najstariji i najveći narod na svetu (podrazumevajući pod tim imenom sve Slovene). U Minhenu se nalazi originalna nemačka hronika, pisana oko 750. godine nove ere, u kojoj doslovno piše: "Srbi predstavljaju tako veliko carstvo (regnum) da su iz njih proizašli svi slovenski narodi" (Hormayers Archiv, st. 282-283). Hrvatski istoričar Maretić, pišući o rimskom istoričaru Pliniju, koji je živio u Hristovo doba, navodi da su Srbi živeli oko Dona, a Vendi uz Vislu. U to doba Srbe su uglavnom nazivali Tračanima, Tribalima, Vendima i Antima. Prokopije iz Cezareje, gotski pisac Jornand i Arapin El Bakr' tvrde da su Srbi nastanjivali veliki deo Azije, ceo Balkan i još pre Hrista dopirali do Rima. Dr. Rački u svojoj "Povjesti Slovena" (st. 6 i 7) navodi: "U početku Sloveni su se nazivali domaćim imenom Srbi, tj. rođaci, a stranci, specijalno Nemci zvali su ih Vendima.

Tim imenom zvali su ih i Grci i Rimljani još od sedmog veka pre Hrista". Sve ovo potvrđuje da su Srbi najstariji slovenski narod i da je ime Srbin hiljadama godina starije od imena Sloven. Ime Sloven javlja se prvi put u petom veku (491. g.) nove ere, sa rimskim osvajanjem. Pomerajući se na Zapad Evrope, Srbi su se sukobili sa Germanima. U to doba sva srpska plemena međusobno su se razumevala i počeli su se zvati Slovenima, a one koje nisu razumeli nazivali su Nemci, jer su im delovali nemo. Kako su se do tada svi Sloveni nazivali Srbima i hiljadama godina sačuvali to ime, otuda su svakako oni bili kičma i srž svih slovenskih naroda. Češki istoričar Jan Dobrovolski, u "Jahrbuch 1827" kaže: "Istovetnost imena lužičkih i balkanskih Srba nije slučajna, ona potiče iz prastarih vremena kada su se srpskim imenom nazivali svi Sloveni". A Pavel Šafarik u knjizi "Slovenske starožitosti" piše: "Ime Srb duboko je ukorenjeno među svim Slovenima i moglo je samo u svojoj pradomovini dobiti svoj pravi značaj". Rus Veltman u svojoj istoriji potvrđuje da je u drevnim vremenima ime Srbin bilo zajedničko svim Slovenima". Takođe, nemački etnolog Zering piše: "Prvo opšte ime svih Slovena bilo je Srbli, što je značilo ujedinjeni", a mađarski grof Kalaj u svojoj istoriji pisao je: "Po ispitivanjima najboljih naučnika svi slovenski narodi u prastaro doba nazivali su se Srbi". On takođe navodi da se od šestog veka pojavljuje ime Slavi, dok su svi Sloveni živeli zajedno i nazivali se sabračom. Interesantno je pisanje češkog viteza Dalimila, od pre 850 godina, kada on navodi "Srbove nastaniše na Balkanu, uz more pa se razgranaše sve do Rima". Slovenac Krek tvrdio je da je prvo ime svih Slovena bilo Srbin. Nema, međutim, pisanih dokumenata o cepanju tog jedinstvenog naroda u sadašnje slovenske narode. Tek po neko dodiruje tu temu. Tako, ima tvrdnji da su cepanja nastala na početku nove ere, a i takvih koja pominju da je do toga došlo sedam-osam stotina godina pre toga. Franjo Rački piše "Širenjem svoje vlasti ka severu i istoku Rimljani počеше dobijati tačnije vesti o Srbima, koje su oni kao i Grci nazivali Vendima, iz baltičkih krajeva od kojih su kupovali ćilibar od sedmoga veka stare ere". Rimski istoričar Aleksandar Giljferding pisao je: "Baltički Vendi imali su bogate i velike gradove, prosvetu, državno i versko uređenje i trgovinu koja je zadivila savremenike". Pošto su živeli na ogromnim prostranstvima, a vezivao ih je zajednički jezik, a ne političko jedinstvo, to je cepanje Srba moglo nastupiti par hiljada godina pre Hristova rođenja, usled prenaseljenosti i potrebe za novim prostorima. Prema predanju i nepobitnim podacima Srbi su pre dve hiljade šest stotina godina imali naprednu i prosvetenu državu na Baltičkom moru. A njihovo doseljavanje iz Indije na Baltik usledilo je preko hiljadu godina pre toga.

Nemac Jirgen Španut, istražujući nemačku istoriju, otkriva srpska groblja na tlu Španije, Portugalije i Bretanje od 3.000 godina pre Hrista. On takođe u pećini kod mesta Mas-d' Azil u Francuskoj otkriva belutke, koji predstavljaju prve početke stvaranja pisma, počev od ledenog pa do ranoistorijskog perioda. A u mestu Glozel otkrio je kamenje na kome je našao iklesane jelene, medvede i životinje koje mogu biti panteri ili divlji konji, sa oznakama koje pripisuje filistinskom ili sinajskom

pismu. Ove iskopine procenjene su na devet do deset milenijuma starosti pre Hrista. Francuski arheolog Morle nazvao je to pismo azbuka Glozel, a Jirgen Španut navodi: "Oni koji su izmislili ovo pismo su postavili kamen temeljac naše civilizacije". On misli da se radi o Filistincima, a po uporedbi sa nasom ćirilicom proizlazi da se radi o Srbima. Platon smatra da je isto kraljevstvo vladalo Sredozemljem i Egiptom i preko Tirenskog mora protezalo svoj uticaj sve do Gibraltara. Na sve to Ilija Živančević napisao je da je Slovenstvo bilo rastureno od Vladivostoka do Jadrana, kao kičma čovečanstva.

Najstariji haldejski, asirski i misirski rukopisi i kameni spomenici ljudske civilizacije stari su oko sedam hiljada godina. Po njima najmanje toliko je stara i srpska istorija. U tim spomenicima spominje se ime Srbin, ali ne i Sloven. I "Kineski dvorski dnevnik", koji je neprekidno pisan od oko dve hiljadite godina pre Hrista, sadrži podatke da su tada Srbi živeli u azijskoj Sarmatiji i u zemljama iza Dona. Tada je srpski narod živio na prostorima od Sibirije do italijanske Venecije. Francuz Rober Siprijan razvio je teoriju o poreklu svih Slovena od Iliro-Srba, tj. od podunavskih balkanskih Srba, koji su se prostirali od Baltičkog i Crnog mora do Kavkaza i Kaspijskog jezera. Srbe donjeg Dunava on naziva proto-Srbi ili prvobitni Srbi i za proto-Srbe tvrdi da su ta područja nastanjivali ranije od vremena u kome je živio Mojsije. Za kasniji dolazak Srba na Balkan Siprijan kaže da su oni samo došli sabraći u pomoć u borbama protiv Rimljana. Nije čudo da su od tada neki narodi modifikovali jezik pa čak i davali sebi druga imena, zbog ogromnih razdaljina i otežanog komuniciranja. Imena Čeha, Hrvata i Rusa pominju se prvi put u pisanim spomenicima od šestog veka n.e., nekoliko hiljada godina posle Srba. O tome Safarik piše: "Nikada do šestoga veka nije pomenuto ime Čeh, Leh ili Sloven, a i o Poljacima i Rusima pisana istorija govori tek u devetom veku.". Prema zapisima Jornanda i Prokopija, Vendi i Srbi su dva imena jednog istog narodnog stabla. Lužički Srbi za sebe kažu da su oni iz balkanske Srbije, što potvrđuju nemački istoričari Setgen (Schoettgen) i Krajsih (Kreysig), uzimajući za osnov ista imena ljudi, reka, planina i drugih geografskih pojmova. Poljaci su u novijim istraživanjima utvrdili prisustvo Slovena (Srba) na baltičkoj obali od pre 2.000 godina pre Hrista. To su bili Protosloveni (Protosrbi), čiji su potomci današnji Lužički Srbi. Olga Luković-Pjanović kaže da su Bosna i Slavonija bile srpske i zvale se "Bela Srbija", a prostirala se sve do današnjih nemačkih granica. Rober Siprijan zaključuje da su Srbi najstarije stablo slovenske rase i da su ih na Zapadu nazivali Vendi, kao i da su žitelji Sarmatije autohtoni Srbi. Po Iliji Živančeviću Dušanov Zakonik predstavlja samo kontinuitet tradicionalnog venskog porekla, a Valter Vist (Walter Wuest) piše da je sanskritski jezik nastao iz venskog, ali mu ne može odrediti vreme. On tvrdi da je u Indiju došao sa severozapada, a po svim upoređivanjima jedina je mogućnost da je to bio srpski jezik. To je u saglasnosti i sa Ilijom Živančevićem, koji kaže: "Sloveni su ostalim narodina dali reč." I on kao vreme nastanka sanskritskog jezika određuje 4.500 godina pre Hrista, dok Emil

Burnuf (Emil Burnouff) nalazi da je to bilo daleko pre, čak u doba "mračne praistorije". On nije usamljen u tvrdnji da su grčki i latinski jezici nastali iz pelazgijskog jezika. A za narod Pelazga kaže da su živeli u Sredozemlju i po Alpima. Pelazge su mnogi proslavljivi autori identifikovali sa starovekovnim Srbima.

Jedan ogranak Srba, koji je iz Sarbarske, preko Male Azije, stigao na Balkan 3.000 godina pre Hrista, naselio je Staru Rašku (Trakiju), a jedan deo istih se morskim putem spustio do Krita u tri talasa 1.800, 1.500 i 1.400 godina pre Hrista. Pobili su Krićane ali su se sa njima izmešali i pretopili u novi narod - Grke ili Jeline. Podaci govore da ni imena grada Atine i istoimene boginje nisu grčka. Ima zapisa koji tvrde da su i Akropolis sagradili Srbi. Sami Grci za sebe veruju da su oni nastali od naroda zvanog Pelazgi i da su govorili "varvarskim" jezikom, a nalazi ukazuju da su to bili Srbi. Olga Luković-Pjanović za Grke kaže da su oni ostatak hordi asirskih i Ramzesovih trupa, koje su se pomešale sa srpskim plemenima, a takav stav zastupa i sam Herodot. Na Kritu se zadržalo jedno pleme Borusi, koje se nije mešalo sa Krićanima. Kada su se i oni uputili na sever, zaposeli su obalu Baltika i održali svoj jezik sve do pre 200 godina, od kada su ih Nemci germanizovali i preimenovali u Pruse (Projzen izgovaraju Nemci napisano Preusen). Srbi sa Peloponeza naselili su oblasti iznad Save i Dunava stvorivši prvu Panonsku Srbiju. O samoj Troji zapisi Mihaila Lomonosova i Mavra Orbinija, kao i pevanje Ivana Gundulića, idu u prilog umešanosti Srba u trojanski rat. Padom Troje Srbi su u drugom talasu 1860 godina pre Hrista, opet došli na Balkan i proširili se do Venecije.

Katarina Velika, ruska carica, je lužičko-srpskog porekla, što su istoričari potvrdili po tituli njenoga oca (bio je princ oblasti Anhatt, Zerbst - Serbiste). Katarinu su u mladosti zvali "Severna Semiramida". Ona je sama za sebe govorila da je slovenske rase i pisala Grimu 1784. godine da je slovenski jezik bio prvobitni jezik ljudskoga roda, a kako kaže naš narod: "Carska se ne poriče".

Nikola Frere, kako navodi Šafarik, smatrao je srpski majkom tračkog i grčkog jezika. Šafarik u svom delu "Starožitnosti" piše: "Srbi žive u Evropi od najdavnijih vremena ili od praistorijskog doba, a tako rasprostranjen narod vodi svoje poreklo od najdalje prošlosti". On tvrdi da su Srbi nastanjivali gotovo celu Evropu i mnoge delove Azije, pa otuda ona naša stara izreka: "Govori srpski da te ceo svet razume". Za srpski jezik Šafarik kaže da je: "Tako originalan, čist, gramatički savršen i bogat, te nije mogao da se oblikuje bez postojanja jednog jedinstvenog prvobitnog i samostalnog naroda". A stari srpski jezik bio je sasvim sličan današnjem, savremenom, što je retkost u istoriji jezika. Kad je reč o pismu još niko se nije ni približio Vukovom pravilu: "Piši kao što govoriš, čitaj kako je napisano".

Sigismund Herbestajn navodi da su Srbi živeli na celoj obali Jadranskog mora, od Venecije do Konstantinopolja, uključujući tu i srpski Carigrad, pa navodi Miziju, kao

balkansku oblast, koju su grci i Rimljani delili na Gornju i Donju Miziju, te dalje Lužičke Srbe i Srbe u današnjoj Mađarskoj. Rober Siprijan za Dunav kaže da je srpska reka, a Srbe naziva početnim narodom i majkom naroda a srpski jezik - jezikom majkom. Nestor Kijevski, Leonik Halkokondilo i Rober Siprijan se slažu i svi nazivaju podunavski basen praslovenskom kolevkom Evrope.

Podunavlje, prva srpska postojbina

Miloš Milojević piše da su Srbi od iskona živeli na svojim sadašnjim zemljama, od Italije ili Sredozemnog mora do Grčke i od Jadranskog do Crnog mora, tu su imali svoje sveštenstvo i uređenu crkvenu upravu u licu svojih arhiepiskopa sa sedištem, između prvog i četvrtog veka n.e. u Sirmijumu, drugoj rimskoj prestonici, današnjoj Sremskoj Mitrovici. U četvrtom veku, pod navalom Huna, povukli su se u Zvečan, na Kosovo, gde su takođe stvorili Kosovsku Mitrovicu. Po Milojevićevim nalazima srpska crkva starija je od rimske i grčke.

Zna se da su Srbi u prastara vremena bili monoteisti (verovali su u jednoga boga), dok je mnogoboštvo nastalo kasnije u Grčkoj. Prema Veselinu Čajkanoviću srpska religija pretežno je indo-evropska i u njoj ima najviše elemenata iz indo-evropskih vremena. Kazimir Šulc navodi pismo apostola Pavla, prema kome je on (apostol Pavle) propovedao "Hristovo Jevanđelje", Hristovu veru kod Srba, od Jerusalema do Italije.

Dražko Šćekić u svojoj knjizi "Sorabi - istina o srpstvu od iskone" iznosi da su Srbi na našim današnjim prostorima živeli više od 7.500 godina. On takođe tvrdi da su Srbi zvanično počeli da broje godine od 5508. godine pre Hrista, prema čemu se navodi da je despot Stefan Đurađ Branković poginuo 6935. godine i da je knez Lazar poginuo na Kosovu 6893. godine. Prema tome, autor ovoga teksta pise ovo godine 7511. u Kanadi. Šćekić takođe navodi da su Mesopotamci počeli brojati godine 3.200 a Egipćani 3.000 godina pre Hrista, Rimljani od 743. godine pre n.e. (godina stvaranja Rima), Grci od 776. godine pre nove ere, od prvih olimpijskih igara. Prema tome Srbi su počeli meriti vreme davno pre svih. Prema tom srpskom kalendaru Car Dušan je proklamovao svoj Zakonik na praznik Vaznesenja, 21. Maja 6857. godine. Dušanov Zakonik ima gotovo svetovni karakter, baziran na hiljadugodišnjim tradicijama srpskog naroda, koje se nalaze u Vedama, a one nose pečat neprolazne mudrosti izvan vremena i prostora. Svi današnji slovenski narodi bili su ujedinjeni pod imenom Srbi, govorili su zajedničkim jezikom, iz koga se kasnije razvilo 12 različitih govora. Šćekić takođe prikazuje, kad je reč o prakolevcu srpstva, Indiji, da je tamo nastala prva Srbija, pod imenom Sarbarska. Odatle su oko 4.500 godina pre Hrista započele prve seobe i to u tri pravca: prva u pravcu rajske zemlje Mesopotamije, druga ka srednjoj Aziji, a treća ka severnoj Aziji, današnjoj Rusiji, gde je stvorena plemenska država nazvana Sirbidija, Sirbirija ili Sirbija - Sibir. Ovo je u saglasnosti i sa drugim autorima koji će u daljem tekstu biti prikazani.

U vreme kralja Milutina (1282. do 1321.) na srpskom dvoru jelo se zlatnim viljuškama i kašikama, a u Evropi je viljuška prvi put uvedena u XVI veku, u vreme Henrika III i to je doživljeno kao izuzetan događaj.

U traganjima za srpskim korenima Ognjen Radulović navodi da je Balkansko poluostrvo bio prvi naseljeni region iz koga su kasnije naseljavani ostali delovi Evrope. Srbi se ovde nisu doselili, već su tu živeli od svoga početka i odatle su se raseljavali. Podunavlje je kolevka evropske, pa i svetske civilizacije. Prema tome, sadašnji stanovnici Balkana su potomci plemena Rašana, koji su tu živeli od najstarijih vremena. Istoriju Tribala, trinaest vekova pre Hrista, Herodot smešta u Pomoravlje, kako kaže zapadno od reke Istkar, gde iz ilirske zemlje reka Angro teče na sever i uliva se u Astkar. To prema sadašnjem stanju odgovara slivu zapadne i velike Morave i Dunava. U knjizi "Civilizacija Germana i Vikinga" izdatoj 1976. godine u Švajcarskoj, Patrik Lut (Patrick Louth) piše da su 2.000 godina pre Hrista u Skandinavske prostore došli narodi iz Podunavskih ravnica. Za mnoge istraživače ostali su "misteriozan" narod. Drugi Švajcarac Judžin Pitar (Eugene Pittard) kaže da su ti "misteriozni" narodi naselili i obale Norveške i Škotske, a smatrali su ih pripadnicima dinarske rase, bili su visokog stasa i lepi. Po Pitaru kretali su se od Venecije, preko Centralne Evrope i Nemačke, do Švedske i Norveške, a druga grana prešla je moreuz Kale i nastanila britanska ostrva. Sve su to bili naši pretci, Srbi.

Obelisk iz Ksantosa sadrži natpis uklesan u kamenu, koji predstavlja zbirku zakona starih Srba. Ovaj zakonik stariji je nekoliko vekova od Mojsijevog. Prema Ptolomejevoj "Azijskoj i Evropskoj Sarmaciji i delu Indije" u Grčkoj na ostrvu Halkidiki jedno mesto, na kome je persijski car Kserks preveo 1,700.000 vojnika u petom veku pre Hrista, još uvek se zove Prevlaka. Senzaciju u svetu izazvao je ruski istoričar Jurij Miroljubov 1954. godine kada je počeo da objavljuje prevode "Velesove knjige", koja predstavlja hrastove daščice na kojima je urezana slovenska hronika od 650 godina pre Hristovog rođenja. Svetislav Bilbija prvi je dešifrovao etrursko pismo, primetivši da etrurska slova potsećaju na slova Vukove ćirilice. Kada ih je počeo čitati s'desna u levo, uspeo je da sklapa reči koje su imale isti koren kao mnoge reči u savremenom srpskom jeziku. Prethodno su se mnogi zapadni naučnici bezuspešno mučili da dešifruju etrurski jezik, uporno odbijajući da za to upotrebe slovenski, dakle srpski. Tako je nađen ključ za etrursku bravu. Bilbija je zatim našao da se ćirilica razvila iz klinastog pisma Nizana, naroda u literaturi zabeleženi kao Hiti iz Male Azije, koji su 2.000 godina pre Hrista u oblasti Likiji podigli grad Srb. Uporedivši zapise sa obeliska iz Ksantosa sa znacima Vukove ćirilice Bilbija je pročitao sve spomenike etruskog naroda i time utvrdio da svi ti narodi potiču iz Podunavlja, sa područja na kome danas žive Srbi. Poznato je da su Etrurci pre Latina živeli u današnjoj Italiji i sebe su nazivali Rašanima. Opšte je prihvaćeno tumačenje naučnika da reč Ras označava soj, rasu, pripadnost plemenu koje govori istim jezikom. Mi

danas znamo da su Rašani bili žitelji Nemanjine države i još postoje ruševine grada Ras. Prema tome govoriti o Etruscima, znači govoriti o Rašanima koji su živeli na području vinčanske kulture, severozapadno od Prokuplja.

Komentarišući istraživanja profesora Deretića, Ognjen Radulović navodi da su Rimljani prelaskom Jadranskog mora, krenuli u osvajačke pohode i naišli na Ilire, a kasnije i na Tračane, narode koji su naseljavali te oblasti. Iliri su zapravo bili Veneti ili Vendi - srpski narod, a Rimljani su im dali ime Iliri prema tadašnjem vladaru koji se zvao Ilija, koji je vladao u području današnje Hercegovine i dela Crne Gore. I na ostrvu Rabu postojao je grad Sarba. Za Tračane se navodi da su bili vrlo žilav narod, a po brojnosti odmah iza Indusa.

Prema istraživanjima dr. Milorada Stojića, Tribali su naseljavali oblasti celog srpskog Podunavlja, kompletno Pomoravlje, donju Posavinu, deo Kolubare, istočnu Srbiju, severozapadnu Bugarsku i prostirali se na jug do Skoplja. Kontinuitet Tribala na ovim područjima traje od trinaestog veka pre nove ere, pa do drugog veka posle Hrista. Imali su uređenu državno-pravnu teritoriju, što svedoči njihov grb, koji se pojavljuje posle propasti srednjovekovne srpske države. Srpska država Nemanjića imala je svoj grb: na crvenom štitu dvoglavi beli orao, a grb Tribalije se javlja od sedamnaestog do osamnaestog veka kao grb Šumadije. U novije vreme brojni istraživači smatraju da su Iliri i Sarmati, odnosno Sloveni jedinstven etnos. Herodot je tvrdio da su Veneti i Iliri isti narod, a Ptolomej da Veneti čine deo Sarmatije. Milan Budimir opisuje pojave Veneta na obalama Atlantika, Baltika, u Alpima, u dolini reke Po, na Balkanu (Dalmacija, Tesalija, ušće Dunava) i u severnoj Anadoliji. Nas književnik Miloš Crnjanski naveo je imena na desetine geografskim pojmova u Britaniji koji odgovaraju nazivima na tlu naše zemlje. Anonimni autor iz sedmog veka pisao je da su postojale tri Srbije: jedna do Grčke, druga u Dačiji, a treća u Sarmatiji. Celokupnu ovu oblast osvojili su Rimljani, pod svojim imenom Ilirik. Upravni centar bio im je u Sirmijumu, gde vladavina "ilirskih i dačkih careva" traje od 248. do 392. godine nove ere.

Srbi u severozapadnoj Evropi

Za Hrvate se govori da se to ime pominje prvi put od šestoga veka nove ere i da se odnosilo na Srbe koji su živeli po planinskim predelima, hrbatima, slično današnjem nazivu Zagorci. Sam hrvatski istoričar V. Kljajić u svojoj istoriji "Seoba Hrvata" piše da se deo Srba nazivao Goranima ili Horvatima, što nije označavalo narod nego plemena. Česi su ih nazivali Hrbatima, a Šafarik navodi da reč Hrvat označava brđanina. Po Dalimilu i Šafariku, Hrvata, kao naroda, uopšte nije bilo. Ruski istoričar Nikola Durnov kaže: "Milion Srba primivši katoličanstvo pretvoriše se u Hrvate". On u "Ruskom Straniku" opisuje Zagreb kao prestonicu pokatoličenog srpstva. U "Varšavskom dnevniku" general Gurka pisao je 1880. godine: "Nikad Rusija neće

sankcionisati istorijsko nasilje, da se stvori zasebno od srpskog naroda hrvatska katolička kraljevina, gde živi srpski pokatolišeni narod".

Na prostorima današnje Galicije i Poljske od pre preko tri milenijuma postojala je Bela Srbija. Njen drugi deo obuhvatao je prostore današnje Češke i Bavorske. Česi su živeli u Beloj Srbiji, a samo ime Čeh imalo je počasni karakter. Oko reke Morave živeli su Moravci. Bliski Moravcima bili su Slovaci, čije poreklo takođe datira od Srba po tvrdnji austrijskog istoričara Sinise, kao što su i Srbi Korutanci, današnji Slovenci, prema nemačkom istoričaru Dimleru. Oni Srbi koji su živeli po gajevima i šumama dobili su ime Lesi ili Šumadinci (šuma se na ruskom zove les), a oni koji su živeli u nizinama nazvani su Poljacima. Poljski istraživač Jozef Kostriževski potvrdio je ime Poljske, koje je došlo od srpske reči polje, a odnosilo se na zemljoradnju. Po Jovanu Luciju, Bela Srbija bila je u Karpatskim gorama, a Šafarik je pisao da je za Tatrama, današnji delovi Poljske i Rusije, živeo veliki srpski narod. Upravo iz tih prostora Bele Srbije dogodila se poslednja velika seoba Srba početkom sedmoga veka nove ere, preciznije 632. godine. Za Poljake, kao narod, kaže se da nastadoše od preostalih Belih Srba, koji su se i dalje zadržali u staroj postojbini.

Rimski i grčki istoričari Plinije i Ptolomej, koji su živeli u doba Hrista, pisali su o Srbima koji su bili nastanjeni iza Dona u Sarmatiji. Otuda ih Rusi smatraju za svoje praroditelje. Reč Rus javlja se tek od devetog veka, pa Šafarik u knjizi "Srbove v Rusku" tvrdi da su: "...Rusi ostatak onog srpskog ogranka koji se iselio na Balkan". Poljski istoričar dr. Vaclav Maczejovski kaže: "Treba znati da su slovenska narečja u Bugarskoj i Srbiji stvorila staroslovenski crkveni jezik, a iz ovoga je postao ruski jezik".

Za Bugare se navodi da su uralsko-mongolskog porekla, koji su okupirali predele sadašnje Bugarske i pokorenom srpskom stanovništvu nametnuli svoje ime, primili njihovu kulturu, veru i jezik koji su veoma iskarirali. Smatra se da su vekovna razdvojenost i uticaji susednih naroda sa delimičnim ukrštanjima, doveli do izvesnih oprečnosti među plemenima nekada istoga naroda, baš kao i uticaji religija, što je sve rezultiralo u nastanku posebnih današnjih naroda na evropskim prostorima.

Najstarije srpsko poreklo

Napred je navedeno da su haldejski, asirski i misirski rukopisi i kameni spomenici jedni od najstarijih dokumenata ljudske civilizacije, stari preko sedam hiljada godina i da se u njima pominje ime Srbin. Po nekim naučnim teorijama nastanak ljudskih naselja određuje se za razne krajeve u razna vremena. Po drugima smatra se da su prva naselja nastala u srednjoj Aziji, odakle su se narodi dalje vremenom raseljavali. Po takvoj tvrdnji za Srbe se smatra da su ogranak arijskog, ili indo-evropskog soja,

kome pripadaju i romanski, keltski i germanski narodi. Za taj dokaz uzima se isti jezik svih slovenskih naroda, proizašao iz prasnorskog jezika indo-azijskog porekla.

Veliki je broj naučnika koji Indiju smatra srpskom prapostojbinom. Svi se oni slažu da su seobe Srba iz Indije započele pre šest do sedam hiljada godina i da su trajale oko hiljadu godina. Jedan od zagovornika srpskog porekla iz Indije je i dr. Nenad Đorđević, koji u svojoj obimnoj studiji "Istorija Srba" dokazuje da i mi pripadamo indo-evropskom stablu. On tvrdi da Srbi od svog postanka nose svoje ime. Postoji teorija da su se prve seobe Srba odvijale u pravcu kretanja sunca, od istoka ka zapadu.

Za kolevku svih evropskih naroda smatra se Indija, odakle su seobe za zapad započele pre petnaest hiljada godina. Dokaz tome su mnogobrojne reči u sanskritskom jeziku, istog značenja kao i na srpskom, a zabeležene su pre više od tri hiljade godina. Kao prva istorijska zabeleška je reč Serbh što ima značenje rodbine, semena i kolena. I u današnjim jezicima, indijskom i srpskom ima mnogo reči istovetnog značenja. Evo nekih:

agan - oganj; bagas - bog; brath - brat; bhala - bela; chata - četa; deti - dete; div - div; dina - dan; dasa - deset; dama - dom; girja - gora; grad - grad; iskra - iskra; kada - kada; kuta - kuća; lip - lep; lot - ljut; laghi - laki; ljubhva - ljubav; matr - mater; mala - mali; more - more; mil - mili; nabas - nebo; nava - novi; paraha - prah; prati - protiv; panca - pet; pena - pena; rabh - rob; rosa - rosa; sa - so; sila - sila; sas - sest; stan - stan; sabha - soba; stala - stol; tata - tata; ta - taj; tvar - stvar; trasti - tresti; trang - trag; tamas - tama; tri - tri; trijdosa - trinaest; tada - tada; vrt - vrt; vicur - veče; vatara - vatra; vi - vi; vas - vas; viva - živi.

U sanskritskom jeziku imena rodbine su potpuno identična srpskim, kao: tata, nana, brat, prija, sestra, strina, svekar, svekrva, dever, kum, svastika. Postoji istovetnost i mnogih drugih reči kao: guvno, hlad, stoka, goveče, jama, apsara, mana, raka, jad, med, guditi i druge. Ima ih svakako još. Drugi dokaz porekla Srba vezan za Indiju su običaji, koji su veoma slični kod oba naroda, na primer: otmica devojke, unošenje i palenje badnjaka, gatanja, motivi na vezovima i nadgrobni spomenicima, društveno i državno uređenje i mnogi drugi. Čak su kod Srba bili sačuvani i običaji spaljivanja mrtvih. Reči župa i župan u srpskom i kod Indusa imaju značenje udruženja ili zadruge, a u sanskritskom znače povezivanje. Engleski pisci isticali su istovetnost indijskih i srpskih društvenih jedinica, opština, koje su u ono vreme bile najdemokratskiji oblik društva, sačuvanih u Srbiji do danas. Makarov je zapisao mnoga imena srpskih staništa, koja su ostala do dana današnjeg: Indostan, Avganistan, Kurdistan, Radžastan i jos mnoga druga.

Nisadeš, divni i nepristupačni vrh, stan bogova po indijskoj religiji, bio je prva srpska postojbina. Citat iz Ritera, na strani 29, glasi: "Sa vrha Mera (brdo u Indiji) pružaju se

njegove grane kao Himavat, Henakutaš, Nisadeš, na kojima je živeo surovi i odeven u odelo od kože narod Serba ili Srba". Znači da su Srbi prvobitno živeli na prostorima između himalajskih i hindokuskih planina, preko šest hiljada godina pre Hrista. Ruski istoričar Moroskin ističe da su ostali narodi bili zavidni prema Srbima, koji su nastanjivali oblast Dunaj u Indiji. On takođe navodi da su u unutrašnjosti Indije bile države Prazija, Gangazija i Sarbarska (Srpska), a u primorskom delu oblast koja se zvala Panovska. O postojanju te dve srpske države nađeni su zapisi kod Aleksandra Velikog. To ukazuje na mogućnost da imena Dunava i Panonije nose takođe poreklo iz Indije (ili obratno). I u indijskim geografskim kartama ima imena srpskog značenja: Srba, Sobrana, Čarnigor, Belospor, Kovilje, Žitomir, Mala Bara, Bela Zora, Grad, Careva, Pramen, Mlava, Drvar, Borac, Zagore, Sivonje, Ravnagora, Borje, Dub, Veselgrad, Timok, Sarbatu, Srbistan, Morava, Drava, Kotor, Srbalj i druga. Po Moroskinu, Srbi su živeli u Indiji nekoliko hiljada godina pre iseljavanja u srednju Aziju, a zabeležena su masovna seljenja pre 5.000 godina. Iz svega proizlazi da se o poreklu Srba u Indiji može govoriti kao o periodu od oko osam hiljada godina ili još više. Masovna iseljavanja iz Indije prouzrokovana su pojavom kuge, koja ih je brojčano gotovo prepolovila, kao i najezdom crnih naroda sa juga koji, su ih nemilosrdno pljačkali.

Po Moroskinu prvi ogranak Srba iselio se iz Indije u pravcu Mesopotamije, oko reka Eufrata i Tigra, gde su osnovali svoju Novu Sabarsku državu, na tlu današnjeg Iraka. Tamošnji gradovi nazvani su srpskim imenima, a o istima postoje i dan danas neka svedočanstva. Dolazak Srba u Mesopotamiju datira oko tri hiljade godina pre Hrista i tu su se zadržali najmanje oko jedan milenijum. Od tih Srba potomci su se proširili u Malu Aziju, a nešto kasnije odatle su prešli i u Evropu. Delimično su se nastanjivali i u Egiptu. Posle smrti faraona Pepija II, ti Srbi zavladao su područjem koje su naselili i ta njihova vladavina trajala je od 2261. do 2052. godine stare ere. Tu teoriju zastupa i francuski egiptolog Masper Gaston, koji kaže da su Srbi iz Sarbarske stigli u Afriku u tri navrata. Gaston svoju tvrdnju zasniva na srpskim natpisima na egipatskim piramidama i kamenim spomenicima. Srbe su Egipćani nazivali "kraljevi pastira", a vladali su Donjim Egiptom. Ovo je u potpunoj saglasnosti sa izučavanjima našeg istoričara Stojana Boškovića, koji u "Istoriji sveta" piše kako su Egipćani podizali ustanke protiv srpskih vladara u Donjem Egiptu. Fransis-Maria Apendini piše da su Srbi neko vreme gospodarili Sirijom, odakle su napadali Egipat. Za takozvani "čudesni" period Egipta označava se porobljavanje od strane nekih stranih naroda i vladavine izvesnog Arse (ime mu je pisano ćirilicom APCA). Za taj "čudesni" period Fransisko-Maria Apendini kaže da su to narodi došli iza Kaspijskog jezera, koji su najratoborniji narod, a vladali su dugo vremena Egiptom i Sirijom i zvali su se Srbi.

Prvi doseljenici u Evropu zadržali su se na Balkanskom poluostrvu, dok su u manjim grupama otišli do Italije pa čak i do Spanije, 3000 godina pre Hrista. Prvo srpsko

doseljavanje na Balkan dogodilo se oko tri do četiri hiljade godina pre Hrista. Šafarik tvrdi da se ni za jedan evropski narod osim Srba, ne može dokazati poreklo iz Indije, a za Srbe za to postoji istorija. Čak su i u baskijskom rečniku nađene reči srpskog naziva: gora i gori (ono što gori), kao i mnoge druge. Nađen je čak podatak da u jeziku Baska ima 30-40% reči srpskog značenja. Miloš Milojević, u delu gde piše o životu Srba u Francuskoj i Danskoj, gde i danas postoje geografski toponimi srpskog značenja, navodi da je tokom velikih progona Srba stradalo 30 do 60 miliona Srba u Evropi. On takođe navodi srpska boravišta u Holandiji i Belgiji i da se je Amsterdam nekada zvao Slavengrad. A kada je dr. Olga Luković-Pjanović došla u Francusku, izvesna dama Hermina joj je ispričala priču svojih roditelja, po kojoj su Srbi vladali u Alzasu, što Olga tada nije znala. Međutim, kasnije je to utvrdila kao istinito i nije mogla oprostiti svojim profesorima istorije koji je tome nisu naučili, a još više Srpskoj akademiji nauka koja o tim stvarima permanentno ćuti.

Drugi ogranak Srba iz Indije krenuo je prema Kaspijskom moru i planinama Kavkaza, gde su osnovali domovinu 2.560 godina pre Hrista i nazvali je Serbanija. Tu su se zadržali nekoliko vekova, sve dok ih odatle nisu potisli novi osvajači.

Treći srpski ogranak usmerio se pored kitajskog carstva (Kine), u pravcu severa i nastanili su se u Sibiriji, gde su osnovali državu Sirbidija ili Sirbija 3.200 godina pre Hrista. Od te reči Sirbija postala je današnja reč Sibirija.

Seobe drugog i trećeg ogranka Srba trajale su takođe oko hiljadu godina, a započele su gotovo istodobno sa prvim ogrankom, prema tome zaposeli su svoje nove postojbine oko dva do tri milenijuma pre Hrista. Dok su se selili usput su pretežno ratovali, osvajajući nove prostore za sopstveni opstanak, ali su takođe i mnogo stradali. Najviše Srba izginulo je u dugotrajnim borbama sa Kitajcima, Hunima i Mongolima.

Dubrovčanin Mavro Orbini pisao je da su ti Srbi, koje je on nazivao Slavjanima, poreklom od Jefeta, sina Nojeva, naseljavali dve stotine pokrajina od Azije preko Evrope. Njegova knjiga "Kraljevstvo Slovena" (iz 1601. godine) prevedena je na srpski tek 1968. godine i to bez prevoda prvog dela od 248 stranica, u kojima autor piše o ranijim srpskim kraljevstvima od pre Rimskog carstva. Iz zaključaka Mavra Orbina proizlazi da je dinastija Nemanjića poslednja srednjevekovna srpska dinastija. Jovan Rajić piše da su stranci srpsko ime izveli iz imena reke Zebris (ili Serbis), koja teče između Eufrata i Tigra. I zaista, ta reka se i danas tako zove. I danas u persijskom jeziku postoje brojne reči istovetnog značenja kao u srpskom. Evo nekih: bog-bog; zemo-zemlja; zima-zima; žena-žena; berezo-brzo; mislj-misao; zarja-zora; medo-med; noć-noć; paurvi-prvi; dva-dva; tri-tri; četvere-četiri itd. I u jevrejskom i jermenskom jeziku takođe postoji dosta srpskih reči, sto su jevrejski istoričari uzimali za utvrđivanje svoga porekla preko Jefeta, sina Nojevog.

Srbi su ostavili svoja imena gde god su živeli. Evo nekih: jezero Srbonis u Siriji, Serbetes, mesto u Mauritaniji, Serbanica (ili Srbica) na crnomorskoj obali, Serberion na ušću reke Don, Sarbakon na Krimu, Sorbhag u Iranu, Serbka u Indiji, Sarbinovo u Ukraini, Serban-voda u Poljskoj, Serbia u Rumuniji, Serbin u Grčkoj, Sarbiodunum na Sardiniji, Sarbat reka u Turskoj, u doba kada Turci jos nisu živeli na svojim sadašnjim teritorijama. Za Srbe istoričari kažu da su živeli u čitavoj Evropi i nisu imali potrebe da se pripremaju za ratovanja. Profesor Miomir Jović utvrdio je da se seoba Srba iz Indije odigrala 4.500-4.000 godina pre n.e. A Ognjen Radulović, u Traganjima za korenima Srba, navodi da su iz svoje prapostojbine Indije Srbi krenuli pre šest hiljada godina, usmerivši se u tri pravca, od kojih je jedna grupa nakon kraćeg zadržavanja u Mesopotamiji stigla i u doline faraona.

Grčki istoričar Strabon pisao je da su u zapadnoj Aziji po planinskim predelima živeli Srbi, ili Brđani, koji su se odlikovali rusom kosom i plavim očima. O istima postoje napisi i ruskog istoričara Mihaila Lomonosova. Dubrovčanin Ivan Gundulić pevao je o slavnoj Troji:

Pri moru uprav srpskih strana u pržinah pusta žala

Leži Troja ukopana, od grčkoga ognja pala.

A Car Dušan postavljao je svoga namesnika u Maloj Aziji baš u oblasti Troje.

Olga Luković-Pjanović piše, u drugoj knjizi "Srbi narod najstariji", strana 59, kako je "Chicago Tribune" 19. Februara 1981. godine objavio vest da je otkopana kineska najstarija mumija koja je bila plava žena, bele rase. Zatim je ista vest objavljena u Parizu na TV. Te vesti Olgu su potsetile na one koje tvrde da su Šiptari Iliri samo zato što su se naselili na ilirske teritorije. Prema tome, Olga zaključuje da je "plava kineskinja" mogla biti samo srpkinja.

Postoje brojni zapisi o srpskoj propasti u vremenima nove ere. Evo nekih: tokom silnih ratovanja sa turskim i mongolskim plemenima nestala su mnoga srpska naselja u kojima su živeli vekovima. Prema grčkoj hronici rimski car Justinijan je u sedmom veku nasilno preselio mnoge Srbe iz predela sadašnje Stare Srbije u Malu Aziju i od njih stvorio odabranu vojsku od 30.000 konjanika. U borbi sa Arapima 692. godine, dve trećine te vojske pređe na stranu Arapa, a Justinijan dade nalog da se sve preostale porodice srpske pokolju. Nešto kasnije, 762. godine, iz Makedonije se preseli oko 250.000 Srba u Malu Aziju, a 802. godine opet dođe do slične seobe, nakon što je grčki car Komnen pokorio Rašku. I konačno, u petnaestom veku kada su Turci osvojili Bosnu, sultan Sulejman prebacio je 30.000 srpske muške dece u Tursku od kojih je napravio Janjičare i isve ih utrošio u narednim obračunima sa Srbima.

Latinski biskupi su za vreme sinoda u Saloni proglasili ćirilicu "đavolim pismom" i zabranili njenu upotrebu. Poljska, Češka i Hrvatska odmah su je napustili i otpočela je borba protiv ćirilice. Ova borba produžena je do današnjih dana, a to je ujedno i borba između dve crkve, koja traje već vekovima. Sve su to dokazi da su Srbi vekovno bivali izloženi stradanjima i da su sopstvenom krvlju placali visoku cenu opstanka.

Ogranak Srba koji se doselio na Balkan pre tri do četiri hiljade godina, o kojima su pisali grčki i rimski istoričari, su direktni praoci danasnjih Srba. Taj ogranak dospeo je čak do Španije i severnih obala Afrike. O tim seobama zapise su ostavili Čeh Pulkova i Enije Silvije, koji navodi seobe Srba u vreme postojanja kule Vavilonske. Francuz Mosper pisao je o tri provale pastira iz Male Azije u Egipat i tvrdi da se radi o Srbima. A na egipatskim piramidama hijeroglifima je zapisano da su 1.600 godina pre Hrista u Libiju i Mauritaniju doprli beli narodi plavih očiju. Egipatski izvori tvrde da su ti narodi na njihovim prostorima osnovali svoju državu koja je postojala sedam vekova. Dr. Olga Luković-Pjanović daje divan opis ratnih zarobljenika, čiji su likovi uklesani na egipatskim piramidama sa "zrakastim krunama" na glavama, sa zaključkom na osnovu reči pereset i prst da se radi o Srbima (str. 215-230). Rajić citira ruske letopisce, koji kažu da su Vendi, Srbi, pomagali Trojance u borbi protiv Grka, pa su se posle poraza sa svojim vojvodom Antonorom preselili iz Male Azije na Jadransku obalu. Navodi dalje tvrde da su Srbi naselili Boku, Crnu Goru, Dalmaciju, Albaniju, Bosnu i Hercegovinu i sve do Venecije jos pre tri hiljade godina. Šafarik, kasnije piše da su ti Vendi bili jednorodni sa Vendima iz podunavskih krajeva.

Iz prednjega proizlazi da su Srbi naselili Evropu i Balkan istovremeno sa ostalim indo-evropskim narodima: germanskim, grčkim i latinskim. Šest stotina godina posle trojanskog rata, Srbi su potpuno naseljavali Balkan i u to doba makedonski car Aleksandar Veliki svojom poveljom dao im je zemlje od Jadranskog do Baltičkog mora za njihovu hrabrost i vernost. Navodi se da su i Aleksandar Veliki i njegov otac Filip takođe Srbi, pošto u to doba nisu još postojali Sloveni. Hrvat Sver navodi da je majka Aleksandra Velikog bila ilirske krvi, a zna se da su stranci Srbe nazivali Ilirima. To se da tumačiti i iz pesme Ivana Gundulća "Osman", gde kaže:

Od Lesandra Srbljanina, od svih cara, cara slavnog

Aleksandro to svidochi kralj veliki svega svita.

Aleksandar Veliki prezivao se Karanović, a to prezime izvedeno je iz titule Karan, koja je dodeljivana kod Srba visokim dostojanstvenicima i plemićima ili nekom princu iz vladarske kuće, srodniku kralja ili cara, prilikom njegovog postavljanja na dužnost glavnog zapovednika vojnog ili pokrajine. Prema Deretiću, jedino su Srbi u vreme Aleksandra Velikog imali vojne formacije kojima je prednje tumačenje odgovaralo. Dve hiljade godina pre Hristova rođenja jedino je drevna država cara

Nina bila svetsko carstvo, kome je pripadala polovina savremene Evrope, deo Azije i Afrike - Ilirska, Dačka i Karpatska Srbija. U antičkom vremenu, po Deretiću, država je bila organizovana društvena zajednica zasnovana na običajnom pravu. Za stare Grke kaže da u prvobitnu Evropu oni nisu ubrajali ni svoju Grčku, Evropa je za njih bila samo Srbija i ništa više. Državu je tada oličavao vladar, gospodar, a bila je onolika koliko je vladar uspevao da je stavi pod svoju vlast i njome uspesno upravlja.

Posle raspada Rimske Imperije obnovljena je srpska država 461. godine, krunisanjem Markelina u Solunu. Markeli, Srbin, bio je vojskovođa Rimske Imperije koji je doprineo pobedi nad Atilom, na Katalinskim Poljima 451. godine. Srpsku državu učvrstio je Ostorilo Svevladov 490. godine i zvala se Srpska Carevina ili Srbija. Od tada pa do kraja 15. veka, punih hiljadu godina, Srbija postoji kao država bez prekida. Deretić citira Anonimus Reventanisa koji je predstavio postojanje tri Srbije, istog imena: prva od Jadranskog mora do Dunava, zvana Ilirska Srbija, druga od Dunava do Karpata, zvana Dačka Srbija i treća od Karpata do Baltičkog mora, zvana Sarmatskom Srbijom. Bilo je to dva veka pre Hrista. Rimljani su osvojili Ilirsku i jedan deo Dačke Srbije, jedan vek posle Hrista, a deo između Tise i Dunava ostao je zauvek neosvojen, što ide u prilog tvrdnji da nikada nije prekinuta tradicija rimskim osvajanjem. Cela Sarmatska Srbija ostala je van domašaja rimskog carstva. Dačka Srbija danas se zove Vlaška, a Baltička Srbija se zove Poljska. Znači, od uspostavljanja Ninovog carstva, oko 2015. godine stare ere, pa do danas, preko četiri hiljade godina srpska državna tradicija nije prekinuta. Otuda je Srbija "večna".

Sebastijan Dolči i nehotice povezuje ilirski jezik sa Srbima. A Laonik Halkokondilo u knjizi "O Turskoj", kaže da su istim jezikom govorili svi narodi od Jonskog mora do Venecije, a za Sarmate navodi da su živeli u današnjoj Poljskoj i potom su se spustili na Dunav, što potvrđuju i Šafarik i Surovjecki, pišući o rasprostranjenosti srpskog naroda. I hrvatski pisac Dinko Zlatarić u "Elektri", posveti knezu Zrinskom, piše o "Velikom Aleksandru, kralju srpskom". Orfelina o ruskom caru Petru Velikome, u gramati od 3. Marta 1711. godine, zapisano je da "car svih Rusa poziva Srbe na ustanak protiv Turaka, potsećajući ih da se sete svojih slavinih i junačkih predaka, u prvom redu srpskog cara Velikog Aleksandra Makedonskog, koji je mnoge careve pobedio i mnoge države osvojio".

O sarmatskim Srbima

O Srbima koji su naselili predele iza Kaspijskog mora i tu osnovali državu Serbanija, Bošković u svojoj "Istoriji sveta" kaže: "Herodot slovenska plemena između Dona i Dnjepra naziva drugim imenima a Ptolomej ih naziva Antima, Venetima ili Srbima, kao ograncima sarmatskog naroda". Rus Ilovejski smatra da su to sve bili Srbi. A u vezi iranskih Skita istorijski je uvrđeno da su oni u te sarmatske krajeve provalili 300 godina pre Hrista. Kako je Herodot živeo 450. godina pre Hrista otuda je logično što

je Srbe nazivao Skitima. Prokopije iz Cezarije pisao je pre četrnaest vekova da su između Kaspijskog i Azovskog mora živeli Huno-Sibiri. Dokazano je da su Hune potisli Kinezi i u tim zemljama osvojili srpske kraljevine, te Srbe naterali da se odatle sele zajedno sa Hunima na zapad Evrope. Prokopije o Hunima piše kao o praocima Mađara. Joan Tomka Saski piše da je u zemlji između Kavkaza i Dona bila zemlja Serbanija, u kojoj su se posle hiljadugodišnjeg kretanja nastanili Srbi, na svom putu iz Indije. Ti Srbi zvali su se još i Brđanima, a njihov prvi starešina zvao se Gospodin i često je pod svojom kontrolom imao više stotina hiljada konjanika. Rimsko-grčki istoričar Strabon pisao je 70. godine pre n.e.: "U zapadnoj Aziji žive Srbi Brđani. Oblak, car Srba, poslao je kralju Farnaku dvadeset hiljada konjanika, a Gospodin, vladar Brđana, poslao mu je dvesta hiljada". Strabon kaže da su se ti isti Srbi nalazili na tom prostoru preko 400 godina, sve dok ih Huni nisu proterali u Evropu. Grčki istoričar Teofan piše: "Prve godine vladanja cara Justinijana (520. godine n.e) sto hiljada Huna-Sabira preselilo se pod vođstvom udovice njihovog vođe Rimljanima i nastanilo na Balkanskom poluostrvu". O ovoj seobi pisao je i Šafarik, navodeći da su Srbi iza sebe ostavili reku Serpu, koja utiče u Volgu u moskovskoj guberniji sreza Serbuhov. Reka Serpa i danas teče kroz zemlju Kozaka, a na zapadnoj strani Kaspijskog mora postoji i danas predeo zvan Serbanija, sa gradićem Berđanska. Tamo je 1890-tih godina živio Marko Đurašković, kome je car Aleksandar Treći poklonio imanje za stečene zasluge, a njegov brat Filip služio je kao telohranitelj Kralja Nikole.

Treća grana Srba, koja se na svom putu od Indije selila uz granice Kine, zaustavila se u današnjem Sibiru. Sačuvani su podaci o njihovim vladaocima Banu Janči, Ranku, Cicanu, koje su zapisali Kinezi u svojoj hronici. U Kineskoj hronici pisalo je o caru Tanči, koji je imao pet sinova, koji nakon očeve smrti izdele zemlju i time je potpuno oslabe. Kinezi su o caru Tanči pisali legende. Dokaz da su Srbi živeli sa Kinezima vidi se iz nekih reči u kineskom jeziku koje su istovetne sa srpskim. Takve su: madri - mudri; knjig - knjiga; slon - slon; raj - raj itd. Ova grupa Srba, koja ostavi ime Sirbiriji (Sibiriji) preko Urala usmerila se dalje ka Evropi. Ali i pre njihovog dolaska Srbi su se već bili nastanili u predelima oko Baltičkog mora.

Kako navodi Sima Lukin-Lazić, veći narodi Evrope svoja porekla su vezivali za legende. Tako su Grke stvorili njihovi Bogovi na Olimpu, dok su Rimljani nastali od Romula, koga je othranila vučica. Srbi su, međutim, morali prepešačiti Aziju i Evropu i vekovno se boriti za opstanak. Na putu od Kine, preko Sibira, do Evrope, za čega im je trebalo desetina vekova, pali su pod ropstvo Huna. U svakom od tih ratova gotovo su bivali prepolovljeni. Srbima iz Sibirije pridružili su se Srbi iz Serbanije, pa su se seleći se na zapad jedni naselili oko reka Volge, Dona, Dnjepra i Dnjestra, dok su drugi zaposeli današnje oblasti Poljske i Galicije. Ta grupa Srba osnovala je tamošnju državu Belu Srbiju ili Bojku. Procene su da su se ta naseljavanja zbilila 1.600 do 1.300 godina pre Hristovog rođenja. Bela Srbija zauzimala je prostore između Karpata i

Visle. Oni koji su živeli po hrbatima, između Karpata i današnje Češke, nazvaše se Hrvati (od reči hrbati) i kasnije osnovaše svoju državu Belu Hrvatsku, ali i dalje zadržase običaje i jezik srpski. Rajić je pisao: " Srbi se naseliše iznad Crnoga mora u Sarmaciji evropskoj i nastavahu u Velikoj Srbiji". I danas se severni sarmatski Srbi zovu Beli (Belorusi). Po grčkom istoričaru Halkokondilu, Tribali (Ilirski Srbi) su došli u ove krajeve iza Dunava, današnjih predela Rusije, kraja koji se zove Sarmacija i to su ostaci srpskog ogranka koje se iselilo u Ilirik. I danas u Galiciji živi malorusko pleme koje sebe naziva Bojki, isto kako su Srbi sebe zvali dok su živeli u Beloj Srbiji. Valtazar Bogišić za maloruse tvrdi da su najsljedniji Srbima. On kaže da u taj narod spadaju slavni donski i zaporoški Kozaci. A za dokaz navodi pesmu "Devojka Ružici", koja je toliko istovetna na srpskom i ukrajinskom da je oba naroda potpuno mogu razumeti na oba jezika.

Treći ogranak Srba, seleći se na zapad i sever Evrope otisao je najdalje, duž Baltičkog mora i reke Labe, gde su pre 3.300 godina osnovali Baltičku Srbiju, koja je dopirala čak do Danske. Ona plemena koja su tada zaposela današnju Češku i Nemačku osnovala su Veliku Srbiju. Stvorena je pre oko 2.700 godina. Ti Srbi prvi su se sukobili sa Germanima i dali im ime Nemci. Ti Srbi, opkoljeni sa svih strana, tokom vremena, iščezli su gotovo sasvim izuzev maloga dela u Saksonskoj oblasti i to su Lužički Srbi, koji su i do danas sačuvali svoj jezik i ime u Istočnoj Nemačkoj. Pre asimilacije Srbi su živeli u Pruskoj (Hanover i Brandenburg, tada Branibor). Rački je pisao da su pre Nemaca tu živeli Polabski Srbi: Ljutići, Ratari i Moračani. Maretić i Rački, oba Hrvata, navode Srbe Rujance koji su pod pritiskom Nemaca najpre iselili u Makedoniju, a odatle ih je car Justinijan prebacio u Malu Aziju. Ovi Rujanci, baltički polabski Srbi, bili su ugledan narod i imali su hram boga Svetovida u gradu Arkoni, imali su svoga cara i utvrđene gradove. Nemci su ih zvali Ljutice, kao hrabre i žestoke. Rimskog pisac Vibius Sekvester navodi da su u njegovo doba, pre više od petnaest vekova, svi polabski Sloveni nazivali sebe Serbeti. U hronici sačuvanoj u Minhenu citira se da su Srbi bili tako veliko carstvo da su od njih postali svi slovenski narodi. Rački i Maretić se slažu o postanku slovenskih imena tek u šestom veku nove ere. A Rimljani i Grci su još preko dve hiljade godina na Baltičkom moru našli narode Vende ili Srbe. Srpski istoričar Miloš Milojević kaže: "Grupa Srba koja je od kitajske imperije došla preko Sibira u Evropu nastanila se u današnjoj Nemačkoj, Francuskoj, Holandiji, a deo čak prešao u Englesku, gde su iščezli među anglosaksoncima, ostavivši mnoga imena reka, sela i gradova čisto srpskog jezičkog porekla". Nađeni su tragovi da su Srbi doprli čak do Švedske, o čemu svedoči zvanična titula švedskog kralja, u to vreme je bio zajednički kralj švedski, norveški i vendski. Rus Gilferding i Nemač Helmhold pišu da su Srbi u Baltičkoj Srbiji imali svoga cara i to pre više od tri hiljade godina, znači trinaest vekova pre Hristovog rođenja. Šafarik ukazuje na poreklo sadašnjih Srba iz Velike Srbije (Sebrani spisi I-43), gde katolički biskup Dubrava kaže: "Srbi osvojiše Gornju i Donju Lužicu i uzeše ime Lužičani". Rajić

opisuje borbe najsevernijih i najzapadnijih Srba sa Saksoncima, gde Saksoncima ubise 53.000 vojnika, a u drugom ratu ubiše danskog kralja. Proslavljeni srpski vojskovođa bio je Zvezdodrag, a zatim Beoslav, koji je ratovao sa Francuzima. Ti Srbi ratovali su i sa Karlom Velikom i unistili im 32.000 vojnika. Iza toga, boriše se opet sa Dancima, gde pogibe kralj Danske i pobediše Srbi u Jitlandu. Tada dođe do razdora među Srbima, što ih je koštalo opstanka kao i uvek. Jedni Srbi pomagali su Franke, a drugi Saksonce i Dancu. Kada su 772. godine Srbi ratovali zajedno sa Karlom Velikom protiv Saksonaca, Srbi Ljutići prodrli su u Bodričke krajeve i opljačkali ih. Karlo Veliki sa vojskom Srba Bodrića 789. godine pod vođstvom kneza Vučana pređe Labu u zemlju Ljutića, sve popali i opustoši i prisili vojvodu Ljutića na pokornost. Posle kneza Vučana dođe knez Draško, a zatim knez Slavomir, koji su svi bili verni Karlu Velikom. Godine 808. Ljutići udare na Bodriće i popale im zemlju, a 812. Karlo Veliki zajedno sa Bodrićima opet pokori Ljutiće. Tokom tih dugih borbi nepotrebno su svi iskrvarili, da bi 30 godina kasnije, 840. godine složili Ljutiće i Bodriće da zajedno udare na Ludovika i nanesu mu velike gubitke. Te borbe Srba i Saksonaca nastavljane su 927., pa 937., 955. i 1000. godine, nepotrebno se međusobno unistavajući. Ratovi su nastavljani sve do kraja 12. veka, dok konačno Nemci ne nastaniše srpske opustošene zemlje i preživelo stanovništvo germanizovaše. Za istoriju ostade samo malo ostrvo Lužičkih Srba kao uspomena na stare vekove i slave. Nemač dr. A. Hefner, povodom serije "Traganje za korenima Srba" piše o potonulom gradu Vineti, kao nekada najvećem gradu Evrope, koji je bio ponos lepote i naziva ga "Atlantidom severa" i "Slovenskim Amsterdamom". I sada ribari nerado bacaju mreže u tom delu Severnoga mora, jer im se čini da iz zelenih dubina dopiru zvuci crkvenih zvona i dečiji plač, sa žagorom ljudi na trgovima. Ceni se da danas živi svega oko 300.000 Lužičkih Srba, a Nemci ih zovu Lužičanima ili Vendima. Oni sami za sebe govore da su Srbi. U Gornjoj Lužici kažu; "Sim Serb - Srbin sam", a u Donjoj Lužici kažu: "Sam serpski - ja sam srpski". Imaju čak i svoju himnu "Hišće Serbstvo nezhubljene - srpstvo još nije izgubljeno".

Smrću poslednjeg kneza Pribislava Srbi su izgubili svoju slobodu 1134. godine. U petnaestom veku varoši su im već postale nemačke, a sela u 18. veku. Tako je nestao jedan dobar narod, koji je tu živeo hiljadupetstotina godina pre Nemaca.

Čehoslovaci dovode svoje prvo postojanje od kralja Sama ili Samka, ili Svevlada, koji je u sedmom veku osnovao Moravsko carstvo. Francuski pisac Fredegar, savremenik Samkov, naziva Samka srpskim kraljem. On u svojoj hronici kaže da je srodnik Samkov, knez Lužičkih Srba, Dervan presao na stranu Svevlada. Od Češkog istoričara Polackog ostao je zapis da se za njihovo ime čulo tek dve stotine godina kasnije, kada su se organizovali kao narod u devetom veku sa moravskim carstvom koje je stvorio njihov vladar Svetopuk.

Razlozi srpske propasti, pored vojničke, su naivnost i dobroćudnost (bolećivost) i hrišćanska vera. Srbi su dozvoljavali Jevrejima i Nemcima useljavanje u njihove krajeve i trgovinu, knezovi su ih primali na svoje dvorove što ih je koštalo asimilacije. Srbi su od svih slovenskih naroda bili najodaniji svojoj veri i svom Bogu Svetovidu. To ukazuje da su Baltički i Balkanski Srbi istog porekla. Srbi su jedini slovenski narod koji veruje u kućne zaštitnike, svece i Krsne slave. Srpska reč Slava potiče od vedskih vremena a označava odavanje najvećih počasti svecu zaštitniku porodice i ognjišta. Hiljadugodišnji je običaj da Samo Srbi Slavu Slave. A čini se da i to može biti osnov za nastanak reči Sloven.

Dosta je napisano i o poreklu Nemaca od Pruskih Srba, čemu se protive neki istoričari dok drugi to potenciraju. Slavni kancelar Oto Bizmark često je pričao u svom dnevniku da njegova baba nije znala ni jedne nemačke reči vec samo sorabski (srpski). U 17. veku Lajbnic je rekao ruskom caru Petru Velikom: "Naše je poreklo isto, oba smo Sloveni", a za Lajbnica rektor Velike Srpske škole Nešić kaže: "On je čedo junačkog srpskog naroda, čiji je jedan deo pre 12 vekova ostavio te krajeve i doselio se na Balkan".

Naseljavanje Srba na Balkan

Pre tri hiljade godina, hiljadu godina pre Hrista, grana prastarog srpskog stabla koja se uputila ka jugu naselila je današnje predele Austrije, Kranjske, Hrvatske, Slovenije i Ugarske, gde su osnovali Panonsku Srbiju. Od Srba u Bojci jedno pleme nazvano, Spori ili Anti, seleći se proslo je pored Karpata i naselilo Dačiju. Kasnije su prešli Dunav i naselili Srem, Slavoniju, Hrvatsku do Siska, Podravinu i Zapadnu Ugarsku do Komornog, a na jug do Titela. Panonija se delila na gornju i donju Meziju (grčki i rimski naziv za deo Srbije od Drine do Crnog mora), a Dačija prostirala od Tise do Crnoga mora, južne Ugarske, Banata i Rumunije. Zatim su naselili predele sadašnje Srbije. Prema tome, Srbi u današnjoj postojbini nisu samo od sedmoga veka nove ere, već od davno pre Hristovog rođenja. To je rekapitulirao istoričar Stojan Bošković u svojoj "Istoriji sveta" rekavši: "Po starini vremena na prvo mesto dolaze Srbi ili Anti, koji su tu stanovali davno pre rođenja Hristovog i Sloveni u ovim krajevima su

Tek u trećem veku nove ere, rimski car Trojan naselio je u ovim krajevima svoje veterane koji su se izmešali sa Srbima. Od te mešavine nastao je rumunski narod. Po Srbima Seberanima grad Turnu Severin je dobio ime. U Rumuniji su poznata srpska plemena Dragašani, Radovan, Gradište, Staniševci, Sokola. U petom veku nove ere, kan Bajan pozove Srbe na predaju, ali dački knez Dobrota to odbije. Bajan ih ostavi neko vreme na miru, ali nešto kasnije padoše pod vlast Mongola, B'lgara. Otuda ovi Bugari nisu istoga porekla sa Bugarima srpsko-antskog porekla (slovenskog). Po Milojeviću, Bugari su se sukobili sa Srbima u Maloj Vlaskoj (današnji Banat). Srbi iz Dačije širili su se prema Jadranskom moru i gde god su se naseljavali nailazili su na srpsko stanovništvo, koje je u iste krajeve naseljeno još pre Aleksandra Velikog.

Bugari, tursko-mongolskog porekla bili su dobri ratnici i kao takvi pokorili Srbe u Dačiji, dok su Bugari slovenskog porekla nazivali sebe Srbima i govorili staroslovenski. Od petog do devetog veka lepo su živeli sa Srbima, primali su srpski jezik i običaje a zadržavali bugarsko ime. Otuda i danas imaju srpska imena: Borisav, Vojin, Dragomir, Radomir itd. Istoričari su taj proces nazivali poslovljavanje. I francuski istoričar Leon Rousset pisao je 1882. godine da su Srbi i Bugari grane istovetnog starog srpskog naroda, a Car Dušan je sebe proglašavao carem Srba, Grka i Bugara. Mađarski istoričar dr. Sentklaraj pisao je da su se oko 650. godine slovenska plemena naselila duž Tise, Save, Drave i Dunava. Rački za to stanovništvo tvrdi da su to bili Srbi i Hrvati iz Bele Srbije. Tvrdi se da su se tim naseljavanjem Srbi sukobili sa Avarima, koje su isterali i nastanili Panoniju i Dalmaciju. Hrvati su se pretežno preselili u Dalmaciju, dok su Srbi ostali u Panoniji. Sam Maretić piše da je predeo između Drave, Save i Dunava bio srpski. Porfirogenet navodi da su i pre doseljavanja Avara u Panoniju tu živeli Srbi, koji su se nazivali Belim Srbima, a zemlju su zvali Bela Srbija. Konstantin Porfirogenet Slavoniju naziva Srpskom Slavonijom. A Gavriilo Vitković kaže da su Ugarsku nastanjivali Srbi davno pre dolaska Mađara. On kaže da su Srbi takođe nastanjivali Srem, Banat i Bačku u vreme doseljavanja Srba na Balkan u sedmom veku. Otuda se Srbi Bodrići smatraju praroditeljima današnjih Bačvana i Banatskih Srba. Kada su Srbi pod Arsenijem Čarnojevićem došli, hiljadu godina kasnije, oni su u stvari došli u stare srpske krajeve. Krajem šestoga veka Srbi iz Panonije kreću na zapad i zaposedaju Korušku, Štajersku, Kranjsku, Istru i Furlaniju, sve do Tirola, o čemu je pisao Rački i te krajeve nazivao Norik. A Nemci su to stanovništvo nazivali Vendima. Srbi su bili zaposeli Dalmaciju pa je Papa Grgur pisao poslanicu nadbiskupu u Solinu o svojoj zabrinutosti zbog srpskog dopiranja i do Italije.

Tragedija panonskih Srba počela je dolaskom Mađara u devetom veku. Bio je to narod bez znanja zemljoradnje i trgovine i bez prosvete i kulture. U svoj jezik primili su neke srpske reči. Tako i ime Pesta potiče od srpske reči Peć. Osnivač Mađarske države bio je Vojko, a sin mu se zvao Marko i pripadali su pravoslavnoj veri. Kasnije mu je rimski papa dao ime Stefan (Istvan). Poznati mađarski istoričar Petefi opisao je krunu Svetog Stefana rađenu u istočnjačkom stilu i ispisanu ćirilicom. Ćirilicom je ispisan i nadgrobni spomenik Stefanov.

Tragedija po srpski narod nastavlja se vekovima. U 19. veku Austrija je povelu oštru kampanju protiv Južnih slovena, na svakom mestu i na svim nivoima, proglašavajući ih "nižom rasom", što je imalo za posledicu stvaranja samouverenja kod germanskih zavojevača i gubljenje samopouzdanja kod napadnutih Srba. Srbi, mada nekada najmnogobrojniji i miroljubivi narod, nisu uspevali da se odupru zavojevačima, Nemcima sa zapada, Tatarima sa istoka i Turcima sa juga. Slične sudbine po srpsko življe nastavljaju se i tokom najnovijih događanja. Čak u enciklopediji Larus XX veka

poručuje nam se da ćemo se spasiti samo kada se prekrstimo u katoličanstvo i priznamo papu. Zlobne li katoličke poruke?

Hrvat Rački, Rus Nestor i Poljak Surovjecki potvrdili su da su Srbi, Vendi, prastanovnici Evrope od početka istorijske ere. Ne zna se sa sigurnošću koliko hiljada godina su postojali u Indiji pre seoba, a na današnjim terenima su preko tri hiljade godina. Čeh Dalimil je pisao: "Srbi su došli iz Azije, nastanili su Balkansko poluostrvo uz more pa sve do Rima". Šafarik čak nalazi Srbe u našim krajevima pre pet hiljada godina, znači tri hiljade godina pre Hristova rođenja. On kaže da su Srbi u ove krajeve došli 1.600 godina pre pojave Srba u Severnoj Evropi, a Mavro Orbini kaže da su došli iz Skandinavije 1460 godina pre Hristova rođenja.

Poznato je da su srpske vojvode ratovale sa Aleksandrom Velikim, da su predvodili Atiline Hune ka Rimu, a četiri stotine godina davali su najbolje vojskovođe turcima (Mahmud Paša Sokolović, Sulejman Paša, Omer Paša Latas). Srpska slabost je što su pitom i pomirljiv narod i lako se asimiliraju. Šafarik Srbe tretira kao južne evropljane. On kaže da su Srbi došli iz Indije, preko južne Azije, zaposeli Malu Aziju i Balkansko poluostrvo još tri hiljade godina pre Hristova rođenja. Kasnije dolazi do njihovog pomeranja do Rima, pa Lombardije i zatim u predele sadašnjih slovenskih zemalja. Njihovo desno krilo nastanilo se preko Save i Dunava u Dačiji i Panoniji. Ovim Srbima, mnogo kasnije dolaze Srbi sa severa od Baltika i Labe. Po Bonfiniju do pomeranja severnih Srba ka jugu došlo je usled njihovog potiskivanja od strane skandinavskih naroda. Dolaskom na Balkan oni su se sjedinili sa svojim sunarodnicima. Otuda je i Grk Halkokondil za Srbe rekao da su najstariji i najveći narod na svetu. Mavro Orbini takođe spominje da su Srbi gospodarili Azijom.

Srbi su na Balkanu primali hrišćanstvo još u doba Hristovo direktno od Svetog Pavla. Rosijskij Sinopsis citira da je Sveti Pavle poslao svoga učenika Andronika u Panoniju i Ilirik da krsti Slovene, a to su bili potonji Srbi. Srpski istoričari vladika Ružičić, Milojević i Srećković dokazuju da su te Srbe pokrstavali direktni Hristovi apostoli Pavle, Timotije, Andreja, Luka i Tadija, da su osnovali Panonsku episkopiju, a panonski episkop učestovao je na prvom saboru u prvom veku u Sirmijumu. To je bio lično Andronik učenik Svetog Pavla. Zato ruski letopisac Nestor piše da su Srbi seleći se u sedmom veku iz Bojke u Ugarsku, Srbiju, Makedoniju, Bosnu i Hercegovinu, Dalmaciju, Crnu Goru i Albaniju, došli ne u novu već u staru postojbinu, odakle su ih nekada potisnuli Kelti i Rimljani. Godine 520. prve godine vladavine Justinijanove, sto hiljada ratnika Sabira priključilo se Grcima. Savremenik iz tog perioda Menadar zapisao je da su ti Srbi u prvoj polovini šestoga veka pokorili celu Grčku i Tesaliju. Istoričari se slažu da su Srbi između šestog i sedmog veka "Sloveni" pokorili Grčku, Makedoniju, Epir i Albaniju. Iz tog doba svedoče imena mesta i reka, u Makedoniji: Srpčište, Srbovo, Srbica, Srbinovo, Srbince, Sribljani i u Grčkoj: Sribinovo, Bosna, Njeguši, Bistrica, Bojka. U doba cara Konstantina Porfirogeneta u Solunskoj Srbiji

(južna Makedonija) nalazio se grad Serblia (sada Servia) koji su Rimljani zvali Serblia Inferior. Svoju samostalnost izgubili su 1018. godine odakle su Srbi posli sa Srbima iz Ilirije i Dalmacije, sa kojima su stvorili drugu Srbiju. Ova država je ojačala u 10. veku pod vlašću velikog župana Časlava. Posle njega na vlast dolaze Vojislav, Bodin pa Nemanja, koji su obnovili srpsko kraljevstvo, a o njima dovoljno piše savremena istorija.

Srbi koji su došli u Dalmatinske krajeve u petom veku sa Hunima zatekli su tamo Srbe starosedeoce. Ti Srbi starosedeooci u Boki, Dalmaciji i Albaniji porušili su grčke i rimske gradove i izgradili svoje. Tako su porušili Epidaurus i na njegovim ruševinama podigli Dubrovnik. Vizantijsko carstvo ponovo osvaja Dubrovnik u devetom veku ali ga srpski kraljevi Pavlimir i Bodin vraćaju i nakon toga u gradu izgrade tvrđavu Lovrijenac. Osnivačem Dubrovnika smatra se Ostroilo.

Tokom 630. godine nove ere dolazi do seobe iza Karpata, a 632. godine Srbi iz Bojke masovno krenu na jug. Na putu umre njihov knez i njegova dva sina povedu gotovo sve Srbe iz Bele Srbije. Polovina plemena dođe u krajeve koje su Srbi već nastanjivali, dok se druga polovina zaustavi sa Srbima u predelima Podravine i Posavine, gde osnovase poslednju Belu Srbiju (današnji Srem i Slavonija). Novija istorija ove seobe tretira kao prve i najveće, mada su to u istinu bile poslednje i znatno manje od prethodnih seoba. Posle ovih imamo još jedino seobe Srba pod županom Zarijem Pribisavljevićem preko Save i Une u predele Zrmanje, Velebita i Jadranskog mora. Od tada su Srbi starosedeooci u Lici, Baniji, Krbavi i Dalmaciji. Rus Gilferding pisao je da je Srbija imala više oblasti, sadašnju Srbiju, sa Bosnom, istočno i južno od Hrvata, Neretvanska sa Dubrovnikom, Travunijom, Konavljem i Zetom. A Konstantin Porfirogenit navodi da Hrvatska počinje od reke Cetine i prostire se uz more do Istre. Šafarik i Miloš Milojević, inače ništa ne veruju Porfirogenitu, pošto je mnoge stvari o Srbima izmislio, služio se neistinama, a srpski kao jezik nije uopšte poznao. Stari srpski istoričar Rajić piše: "Tadanja Srbija obuhvatala je istočnu Dalmaciju, Bosnu, Hercegovinu, Sadašnju Srbiju, Crnu Goru i Dubrovnik sa jadranskim ostrvima. O kulturi starodrevnih Srba

Pisani tragovi o Srbima iz Indije datiraju od pet do šest hiljada godina, a u Evropi od preko tri hiljade godina. Rus Moraskin je pisao da su Srbi još u svom indijskom kraljevstvu bili na najvišem stepenu prosvete i obrazovanosti, za to doba. Takođe su Kinezi zapisali da su Srbi napredovali u prosveti i da je njihov car Tanča još tada izdavao zakone. Grčko-rimski istoričar Strabon kaže za Srbe iz Kaspijske Serbanije da su trgovali još od dolaska iz Indije i da su na odeći nosili zlato. Gilferding za Baltičke Srbe kaže da su imali velike gradove, sa razvijenom umetnošću, zanatstvom i trgovinom, čime su zadivljavali druge narode. Mavro Orbini navodi da su Baltički Srbi u politici imali izvrsne zakone i pohvalne običaje. Srpski istoričari Kovacević i Jovanović zapisali su da su ti pradavni Srbi upotrebljavali železo, bakar, olovo, srebro

i zlato. Jirgen Španut je u svojim studijama zapisao da su na Sinajskom poluostrvu još 4.000 godina pre n.e. postojali rudnici bakra "Timna" na oko 60 kvadratnih kilometara sa oko 5.000 podzemnih tunela i da su u tim rudnicima pronađeni natpisi, kako on kaže na "filističkom" pismu, što je identifikovano kao pismo kojim su se služili Srbi. A Rački piše da su kod Srba pre 2.500 godina bila razvijena zemljoradnja i trgovina žitom, te da su bili vešte zanatlije, rudari, dobri graditelji brodova i poznavali su staklo. Srećković piše da su Srbi u Solunskoj Srbiji negovali svoju pismenost i na svoj jezik preveli svete knjige. On takođe kaže da su Neretvljani bili najbolji trgovci i da su imali jaču flotu od Mletačke. Slično je tvrdio i sam Julije Cezar u svoje vreme. Imali su čak svoje tkanine, koje su izvozili i koje su bile veoma cenjene u Carigradu. I konačno, akademik Stojan Novaković tvrdi da postoje dokazi da je u Srbiji već u desetom veku postojao snažan književni pokret, u Zeti i Raškoj, na kojim temeljima je izgrađena prosveta, književnost i zakonodavstvo Nemanjićke Srbije.

Dr. Jovan Deretić nalazi pojavljivanje imena Srba i u Bibliji, što je mnogo ranije od zvanične nauke. Po njemu Srbi su ostavili bezbrojne tragove, svuda gde su živeli. Tako, u Maloj Aziji je postojao grad Sard u kome su prvi put osnovane škole za matematičare, istoričare, muzičare i astronome. U tom gradu prvi put u ljudskoj istoriji predviđeno je pomračenje sunca. Svršeni učenici ovih škola odlazili su u velike gradove i držali predavanja. Jedan od njih, Grk koga pominje Ksantos, otišao je u Atinu i držao predavanje, ali ga većina slušalaca nije razumela jer su svi stručni izrazi bili na srpskom. Otuda i podatak da su Grci Srbe nazivali Ksantosima. Po podacima sakupljenim u Vatikanu, pa čak i u "Svetom pismu", Deretić zaključuje da su Arijevci, Heti, Geti, Iliri ili Kelti sve Srbi. A dr. Ranka Kuić, prvi keltista na Balkanu i stručnjak uvršten u 2.000 najistaknutijih stvaralaca na zemaljskoj kugli, svojim delom "Srpsko-keltske paralele" dokazuje gotovo genetsku srodnost današnjih Velšana, mnogih Iraca i Škota sa Srbima. Otud je i ponela nadimak "Ranka Velšanka". Ona je svoje delo pokazala na svim geografskim pojmovima na terenima koje su nastanjivali Kelti i Srbi.

Savremeni istoričari tvrde da je prihvatanjem nordijsko germanske historiografske Berlinsko-Bečke škole Srbima nanet udarac mitskih razmera. Cvijić je Srbe opisao kao veoma inteligentan narod, ali i veoma eksplozivan. Dragosavac tvrdi da Akademija nauka nikada neće završiti srpski rečnik, a što je još tragičnije da isti još uvek tretira kao srpsko-hrvatski. On takođe ističe potrebu za izradom srpsko-sanskritskog rečnika. Na svu sreću takav rečnik može se uskoro i očekivati, pošto na njemu radi Branislava Božinović. Nataša Lukić sugerise kao ključ da je dobro iznaći balans između želja i stvarnosti, kako nas preuveličavanje nebi odvelo od puta za "više interese". Jelena Milutinović kaže: "Kad je Gete pročitao Hasanaginicu, izjavio je da narod koji ima takvu poeziju zaslužuje da bude prestižan evropski narod, narod koga će svi evropski narodi izučavati upravo zbog toga".

Ne tako davno, 1984. godine, svetsku javnost uzdrmao je Meksikanac Robert Salinas Prajs objavom knjige "Homerova slepa publika", kojom je ustvrdio da Troja nije u Maloj Aziji već u dolini Neretve i da je Neretva u stvari drevna antička reka Skamander a Gabela je Troja. Robert Salinas u svojim istraživanjima i dalje traga za našim istinama. Naročito ga privlači misteriozna planina Rtanj, za koju tvrdi da je to srpski Olimp. On takođe zaključuje da je Balkan pupak sveta.

Srpski jezik kroz istoriju

Vede se klasifikuju kao himne, koje sadrže narodne običaje, mudrosti, poslovice i izreke, a datiraju od 3 do 6 hiljada godina pre Hrista. I srpske slave sa pratećim molitvama, kako u prastara vremena tako i danas spadaju u red Veda.

Autohtonistička Škola zastupa teoriju da su svi narodi koji su živeli na današnjim slovenskim prostorima kao i u predelima Dačije, Trakije, Balkana, u južnoj Rusiji i srednjoj Evropi različita imena naroda srpskoga porekla. Ova škola, pored Balkana i centralne Evrope, nalazi postojbinu Srba i u Italiji, na Pirinejima, u Bretaniji, Helveciji, Skandinaviji, pa i u severnoj Africi i Maloj Aziji. Protivnik ove škole, kao što je napred navedeno, je germanska Berlinsko-Bečka Škola, koja danas trijumfuje na većini katedri istorije i ona nauku vodi smišljeno pogrešnim putem, koji odgovara interesima politike.

Birnuf (Emile Burnouff) u svom eseju o Vedama istražuje poreklo Indo-Evropljana kroz Vede, koje su nastajale u vreme "arijevske zajednice". On nalazi da se vedske porodice zasnivaju na svetosti bračnog jedinstva, okruženi verom i društvenim tradicijama. Svoje dokaze izvodi iz rodbinskih imena, koja od davnih vremena pripadaju zajedničkoj rasi naroda. A mi znamo da su rodbinski i porodični nazivi u srpskom jeziku zadržali obeležja arhaičnosti i autentičnosti do danas.

Istraživač, Švajcarac Adolf Pikte (Adolphe Pickter) napisao je delo "Indo-Evropsko poreklo ili prvobitni Arijevci", u kome piše: "U davnoj prošlosti jedna rasa rasla je u prvobinoj kolevci, nadarena mudrošću, grandiozna, stroge prirode, radom je pobedila surove materijalne uslove svoga opstanka. Zatim dolazi do njihovog razvoja i patrijarhalnog uređenja. Ta bujna rasa razvila je svoj jezik, savršen i pun intuicije za uzvišenu poeziju. Zbog svoje brojnosti morali su da se sele, a seobama im se menjao i jezik. Vekovima od ovoga naroda nastalo je više narodnosti. Te seobe odigrale su se u milenijume pre Hrista, od Indije do Atlantika." On zaključuje da je: "...taj brojni narod poslužio kao osnova za razvoj mnoštva ljudskih grupa, koje su iz njega proizašle." Pikte takođe tvrdi da je: "...jezik toga naroda bio osnov za mnoge jezike, koji su iz njega nastali." Zajedničke osnove ovoga jezika nađene su u Sanskritu i Zendu (staropersijskom). Otuda pomisao da svi indo-evropski narodi potiču od jednoga stabla". Za njihov jezik Pikte kaže da je bio ne kontrolisane slobode i on ga naziva "jezikom majke". Pikte takođe piše, bio je to jezik Veda, bogat jednosložnim

glagolskim korenima od kojih se sufiksima stvara izobilje izvednica svih vrsta. Njegov glasovni sistem je jednostavan i skladan. Razlikuje tri roda i sedam padeža, čime jasno označava deklinacije. Zamenički nastavci za tri lica i brojeve omogućuju razlikovanje nijansi vremena i načina. Prema svim prednjim opisima tog jezika najbliži je srpskom. Takva skladnost ne nalazi se nigde sem u srpskom jeziku.

Olga Luković-Pjanović u svojim istraživanjima potvrđuje da su iz srpskog jezika nastali i grčki i latinski, ali kao iz pelazgijskog stabla. Ona je citirala Francuza Leveka (Levesque), koji je poredio srpski sa latinskim i grčkim jezikom i zaključio:

(1) da je srpski jezik dao prve i najstarije elemente latinskom jeziku;

(2) da su starosedeooci Laciuma bili slovenske rase, Srbi; i

(3) da su se Srbi tamo nastanili još u vreme dok se jezik ograničavao gotovo samo na izraze najprečih potreba.

Emil Burnuf navodi kako latinski pridev humanus proizlazi iz srpskog uman, a što je takođe vezano za vedsko aum (izgovara se na sanskritskom om) i u induskom jeziku označava tri božanstva (Bramu, Višnu i Šivu). Gregor Dankovski zaključuje da se grčka i latinska gramatika slažu sa srpskom. Po Strabonu, latinski je najpre bio centralna grupa dijalekata sabinskog jezika, a Sabini su bili drevni Srbi, autohtoni stanovnici Apeninskog poluostrva, što takođe potvrđuje i Milan Budimir. Homerov učitelj je znao pelazgijski jezik, a u Homerovo doba nije se pravila razlika između tračkog i grčkog jezika. Hekatej iz Mileta, 500 godina pre Hrista, ostavio je pisane tragove da su Atinjani Tračani (Srbi). Dankovski citira: "Tračani, Geti, Dačani i Mezani, svi govore srpski". Platona su zbog njegove mudrosti Grci smatrali božanskim, a on kaže kako u grčkom jeziku ima mnogo varvarskih reči. Herodot je bio stariji od Platona i on navodi da se u njegovo vreme u Grčkoj govorilo varvarskim jezikom. Sokrat takođe tumači da su Grci bili potčinjeni Varvarima pa su otuda govorili njihov jezik. On takođe zaključuje da su Varvari narod stariji od Grka. Prema Dankovskom naziv Varvari nastao je od barbaros promenom suglasnika usled prilagođavanja grčkom, radi lakšeg izgovaranja. Slično je tumačenje i Sokratovo. Prema Platonu su drevni Pelazgi, nazvani od Grka Varvarima, bili antički Srbi i govorili su srpski. Ima natpisa da su Srbe nazivali i Etrurcima, dok su oni sami sebe zvali Rašanima. O tome piše Nenad Đorđević u delu "Etrurci ili Rašani", a Svetislav Bilbija kao da mu odgovara svojim delom "Rašani a ne Etrurci". Bilbija je etrursko pismo dešifrovao posredstvom ćiriličnih slova.

Pišući o Vedama M. F. Neve navodi: "...da su otmene, snažne, jednostavne, a da nisu lišene umetničke vrednosti". On takođe kaže: "Ovaj jezik je zvučan, muzikalan, čudesan, harmoničan i iznenađujućeg bogastva forme i slike". Bue za srpski jezik

kaže: "Srpski jezik je bogat, energičan i harmoničan, pođednako dobro pristaje muškom i ženskom rodu, dobar je za opevanje ljubavnih pesama i nežnosti, kao i velikih krvavih podviga. Zvučan je i otmen. Srbin govori polagano, ne praveći pauze i svojim jezikom na najlepší način izražava pristojnost. Dušu srpsku zagreva južno sunce. Konstrukcije rečenica u srpskom jeziku su jednostavne, imaju izuzetan smisao za preciznost, maštovitost i srpskim se govori pristojno (za razliku od grčkog kojim se muca i gestikulira). Ako su ikada jedan jezik i jedan narod bili stvoreni za vladavinu javnim raspravama, to su sigurno srpski jezik i srpski narod". Bue zaključuje: "Srbi poseduju toliko lepe poezije i samo to bi trebalo da obaveže sve ostale narode da uče njihov jezik".

Švajcarac Adolf Pikte rekao je, da je živeo samo zato da dokaže koji narod je govorio jezikom vedskih himni. Na žalost, smrt ga je prerano zaustavila na tom plemenitom zadatku. Pavel Šafarik je nedvosmislen u tvrdnji da je to srpski narod i da je govorio srpskim jezikom. Isto je tvrdio i Atinjanin Halkokondil, pišući da su to bili Tribali, Tračani i i Iliri, kao najstariji i najveći među tadašnjim narodima, a to su bili Srbi.

Utvrđeno je da su Vede nerazdvojno vezane sa srpskim jezikom i prožete srpskim pesništvo. Veda na srpskom ima značenje vida i znanja (u smislu unutrašnjeg saznanja). Kako je rekao Siprijan Rober: "Svi slovenski jezici su nastali od srpskog jezika, jezika Pramajke". U srpskom jeziku koren vid zadržava vedsko-srpsko značenje svetog, unutrašnjeg, metafizičkog znanja.

Poznato je da su hrvatski seljaci govorili čakavskim dijalektom, dok je zagrebačka gospoda oduvek nastojala da govori nemackim, italijanskim, latinskim ili mađarskim. Čakavski dijalekt govori se u graničnom pojasu prema istočnom delu Austrije i Mađarskoj, gde žive gradišćanski Hrvati. Oni su tu doselili iz severnog jadranskog primorja tokom XVI veka i doneli svoj govor, koji je pravi hrvatski, kojim su govorili njihovi seljaci. Pod uticajem Panslavističkog pokreta čehoslovačkih romantičara Kolar i Šafarika u Hrvatskoj dolazi do Ilirskog pokreta, čiji je nosilac bio Ljudevit Gaj. Majka Ljudevita Gaja bila je Nemica, rođena Schmit. Gaj je želeo da za hrvatski književni jezik usvoji srpski, pa je najpre predložio da se jezik nazove ilirskim, sa idejom kasnijeg preimenovanja u srpsko-hrvatski, odnosno u Hrvatskoj čak hrvatsko-srpski, što je imalo smišljene političke posledice iščezavanja srpskog jezika, a time i srpske nacionalnosti. Profesor dr. Laza Kostić u knjizi "Krađa srpskog jezika" piše da je data ideja delo nacionalista, dok sami Hrvati izbegavaju da o tome otvoreno razgovaraju. Međutim, sam Ljudevit Gaj je 1846. godine u listu "Danica" otvoreno priznao da je za hrvatski književni jezik uzeo jezik srpskog naroda. Đuro Daničić se olako saglasio sa hrvatskim predlogom, čime im je učinio ogromnu uslugu, za čega Olga Luković-Pjanović kaže da nije imao političkog obrazovanja i da nije prozreo hrvatske namere, što im Vuk Karadžić nikada ne bi učinio.

Amerikancima, Kanadancima i Australijancima ne pada na pamet da menjaju ime engleskog jezika, kojim govore, kao što ni Belgijanci, Luksemburžani, Švajcarci pa ni frankofonski Afrikanci ne misle da menjaju ime francuskom jeziku.

Istorijski, ime Sloven potiče iz perioda rimskog osvajanja srpskih teritorija. Tom prilikom Rimljani su odvodili roblje, a muška imena tih Srba pretežno su se završavala sa slav, kao: Miroslav, Srbislav, Krunoslav, Bratislav i slično (što je kod Srba imalo značenje slavnoga - glorious), a u latinskom se izgovaralo sklav ili sclavus (sa značenjem roba), od čega je vremenom nastalo Sloven. Istim slovenskim jezikom govorili su Geti, Sarmati, Skiti, Dačani i Tračani, što tvrde Strabon, Apendini i Ovidije. A kako kasnije navode Surovjecki i Šafarik, pa Dobrovski, Milojević i Živančević radi se o srpskom jeziku. Prema Herodotu, kada je reč o Slovenima, radi se o velikoj ljudskoj grupi naroda koji je pripadao indo-evropskoj rasi i zauzimao prostore istočne Evrope, današnje Poljske, Mađarske, Austrije, Češke i Balkana sa teritorijama današnjih srpskih zemalja.

Na osnovu antičkih pisaca nedvosmisleno je da su sva grčka ostrva, sa kontinentalnom teritorijom i Italijom bili naseljeni Tračanima, što potvrđuje Strabon. Svi su oni govorili grčko-ilirski ili ilirskim (slovenskim, znači srpskim) jezikom, kome su centralna zona bili Podunavlje i crnomorska obala Dačije. Tračani (Srbi) su se odatle širili po Evropi, a širio se i njihov jezik. Lorenc Surovjecki i Pavel Šafarik su u vrlo dokumentovanoj studiji izneli nepobitne tvrdnje da su Srbi živeli u Podunavlju i Panonskoj niziji i odatle se širili na sever i zapad. Oni takođe navode da je papa Jovan X (914. do 929. godine) tvrdio da su Iliri i Tračani bili Sloveni (a to znači Srbi). Prema tome, jezik koji je Ovidije, rimski pesnik i savremenik Hristov, naučio dok je boravio u izgnanstvu na obali Crnoga Mora, bio je srpski. Uprkos svih pretrpljenih izmena, koje se dešavaju u svim jezicima, srpski je ostao poetičan. Ako se poštuje ideja o kontinuitetu latinskog i grčkog jezika, po kojoj logici se to isto ne dozvoljava srpskom, tim pre što se radi o narodu nazivanom Tračani, Tribali, Sarmati, Vendi, Veneti, Vindi ili Vani, pa i Anti, a uvek se suštinski radi o Srbima, koji su sebe, po tvrdnji Šafarika, svuda i uvek nazivali svojim srpskim imenom. Po tvrdnji Gregora Dankovskog, a prema Ovidiu, Geti su bili Sloveni i pripadali rodu Tračana, bili su hrabar i pravedan narod i govorili su slovenski (odnosno srpski) jezik.

Olga Luković-Pjanović citira Francuza Pejsonela, koji iznosi tvrdnju da se srpski, pored evropskih zemalja govorio i u vise zemalja Azije. Govorio se i na dvorovima turskih careva, pored turskog kao zvaničan jezik. Samo se po različitim oblastima u malome razlikovao u dijalektima, što je logično za sve jezike. Olga takođe iznosi primer Stjepana Mitrova Ljubiše, koji navodi primer crnogorskog plemena Pastrovića koje je živelo na istom prostoru od praihistorijskih vremena. Slično je pisao i Jovan Cvijić, geograf svetskog ugleda i predsednik Srpske Kraljevske Akademije. Olga Luković-Pjanović, prema predanju njene majke tvrdi da su njihovi pra-roditelji živeli

u dragačevskom kraju još u doba Aleksandra Velikog, a to znači bar 400 godina pre rođenja Hrista. Svi ovi primeri potvrđuju tvrdnje da smo na Balkanu nastanjeni od preistorijskih vremena. Konstantin Jireček je izrekao misao, koja kaže: "Nikada se na zemlji nije dogodilo da jedan pođarmljeni narod potpuno nestane a da ne ostavi kaplju svoje krvi u žilama pobednika, ili reč u njihovom jeziku".

Zaključak

Poznata je i Volterova izreka: "Lakše je verovati u laž, koja se čula po hiljadu puta, nego u istinu, koja se čuje prvi put".

Katolička crkva od najranijih vremena izrazavala je neograničenu mržnju prema Srbima. Zapad je od uvek sebe proglašavao "civilizovanim", a Srbe nazivao "varvarskim", citira Olga Luković-Pjanović, prema francuskom Larusu XX veka. Genocide činjene nad srpskim življem, katolička crkva nikada nije ni pokušavala da spreči. Zamerali su Srbima na načinu života, na poštovanjima prema umrlim, na zajedničkom obrađivanju zemlje i slično, što Olga Luković-Pjanović, naprotiv, ističe kao srpske tradicije i ponos. Kako kaže: "Šta Zapad zna o zajedničkom oranju i kopanju, o mobama i prelima, o kosidbama i komušanju kukuruza. Srpski tradicionalni život vekovno se zasnivao na svetinjama poput one: "Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe". Knjiga Olge Luković-Pjanović "Srbi narod najstariji" obiluje istorijskim dokazima i citatima autora svih nacija, na svim živim i mrtvim svetskim jezicima. Iz svega iznetoga, Srbi su bili rasprostranjeni od Indije do Atlantika, najmanje dva milenijuma pre Hrista. Nažalost, danas ih je sve manje i manje, rasparčavaju nas na različite načine, služeći se najviše onom starom latinskom izrekom još iz Cezarevog doba: "Dividi et impera", što znači: "Zavadi pa vladaj". Poslednja uništavanja su najstrašnija i najmasovnija, a "civilizovani" Zapad ćuti. Nestajanjem naroda nestaje i njegov jezik, sve više slavskih sveća se gasi. U čije ime se to radi? Zašto se Srbi ubijaju u tako velikom broju, a da pri tome svet ćuti, pita se Olga? Koji je cilj toliko uzvišen da može opravdati varvarsko ubistvo jedne nacije? Koji cilj je dovoljno velik da može opravdati takva sredstva masovnog uništenja čitavog jednog naroda?

Vede se klasifikuju kao himne, koje sadrže narodne obicaje, mudrosti, poslovice i izreke, a datiraju od 3 do 6 hiljada godina pre Hrista. I srpske slave sa pratećim molitvama, kako u prastara vremena tako i danas spadaju u red Veda.

Autohtonistička Skola zastupa teoriju da su svi narodi koji su ziveli na danasnjim slovenskim prostorima kao i u predelima Dacije, Trakije, Balkana, u juznoj Rusiji i srednjoj Evropi razlicita imena naroda srpskoga porekla. Ova skola, pored Balkana i centralne Evrope, nalazi postojbinu Srba i u Italiji, na Pirinejima, u Bretaniji,

Helveciji, Skandinaviji, pa i u severnoj Africi i Maloj Aziji. Protivnik ove skole, napred je navedeno, je germanska Berlinsko-Becka Skola, koja danas trijumfuje na vecini katedri istorije i ona nauku vodi pogresnim, smisljenim, putem, koji odgovara interesima politike.

Birnuf (Emile Burnouff) u svom eseju o Vedama istrazuje poreklo Indo-Evropljana kroz Vede, koje su nastajale u vreme "arijevske zajednice". On nalazi da se vedske porodice zasnivaju na svetosti bracnog jedinstva, okruzeni verom i drustvenim tradicijama. Svoje dokaze izvodi iz rodbinskih imena, koja od davnih vremena pripadaju zajednickoj rasi naroda. A mi znamo da su rodbinski i porodichni nazivi u srpskom jeziku zadržali obelezja arhaicnosti i autenticnosti do danas.

Istrazivac, Svajcarac Adolf Pikte (Adolphe Pickter) napisao je delo "Indo-Evropsko poreklo ili prvobitni Arijevci", u kome pise "U davnoj proslosti jedna rasa rasla je u prvobinoj kolevci, nadarena mudroscu, grandiozna, stroge prirode, radom je pobedila surove materijalne uslove svoga opstanka. Zatim dolazi do njihovog razvoja i patrijarhalnog uredjenja. Ta bujna rasa razvila je svoj jezik, savrsen i pun intuicije za uzvisenu poeziju. Zbog svoje brojnosti morali su da se sele, a seobama im se menjao i jezik. Vekovima od ovoga naroda nastalo je vise narodnosti. Te seobe odigrale su se u milenijume pre Hrista, od Indije do Atlantika. On zakljucuje da je taj brojni narod posluzio kao osnova za razvoj mnostva ljudskih grupa, koje su iz njega proizasle. Pikte takodje tvrdi da je jezik toga naroda bio osnov za mnoge jezike, koji su iz njega nastali. Zajednicke osnove ovoga jezika nadjene su u Sanskritu i Zendu. Otuda pomisao da svi indo-evropski narodi poticu od jednoga stabla". Za njihov jezik Pikte kaze da je bio ne kontrolisane slobode i on ga naziva "jezikom majke". Pikte takodje pise, bio je to jezik Veda, bogat jednosloznim glagolskim korenima od kojih se sufiksima stvara izobilje izvednica svih vrsta. Njegov glasovni sistem je jednostavan i skladan. Razlikuje tri roda i sedam padeza, cime jasno oznacava deklinacije. Zamenicki nastavci za tri lica i brojeve omogucuju razlikovanje nijansi vremena i nacina. Prema svim prednjim opisima tog jezika najblizi je srpskom. Takva skladnost ne nalazi se nigde sem u srpskom jeziku.

Olga Lukovic-Pjanovic u svojim istrazivanjima potvrđuje da su iz srpskog jezika nastali i grcki i latinski, ali kao iz pelazgijskog stabla. Ona je citirala Francuza Leveka (Levesque), koji je poredio srpski sa latinskim i grckim jezikom i zakljucio: (1) da je srpski jezik dao prve i najstarije elemente latinskom jeziku; (2) da su starosedeoeci Laciuma bili slovenske rase, Srbi; i (3) da su se Srbi tamo nastanili jos u vreme dok se jezik ogranicavao gotovo samo na izraze najprecih potreba. Emil Burnof navodi kako latinski pridev "humanus" proizlazi iz srpskog "uman", a sto je takodje vezano za vedsko "aum" (izgovara se na sanskritskom om) i u induskom jeziku oznacava tri bozanstva (Bramu, Visnu i Sivu). A Gregor Dankovski zakljucuje da se grcka i

latinska gramatika slazu sa srpskom. Po Stabonu, latinski je najpre bio centralna grupa dijalekata sabinskog jezika, a Sabini su bili drevni Srbi, autohtoni stanovnici Apeninskog poluostrva, sto takodje potvrđuje i Milan Budimir. Homerov ucitelj je znao pelazgijski jezik, a u Homerovo doba nije se pravila razlika izmedju trackog i grckog jezika. Hekatej iz Mileta, 500 godina pre Hrista, ostavio je pisane tragove da su Atinjani Tracani (Srbi). Ceski istoricar Dalemil navodi: "Ima jedna zemlja gde se govori srpski", a Dankovski citira: "Tracani, Geti, Dacani i Mezani, svi govore srpski". Platona su zbog njegove mudrosti Grci smatrali bozanskim, a on kaze kako u grckom jeziku ima mnogo "varvarskih" reci. Herodot je bio striji od Platona i on navodi da se u njegovo vreme u Grckoj govorilo "varvarskim" jezikom. I Sokrat tumaci da su Grci bili potcinjeni "Varvarima" pa su otuda govorili njihov jezik. On takodje zakljucuje da su "Varvari" narod stariji od Grka. Prema Dankovskom naziv "Varvari" nastao je od "barbaros" promenom suglasnika zbog lakseg izgovaranja Grka. Slicno je tumacenje i Sokratovo. Prema Platonu Grci drevni Pelazgi, nazvani od Grka "Varvarima" su bili anticki Srbi i govorili su srpski. Ima napisa da su Srbe nazivali i Etrurcima, dok su oni sami sebe zvali Rasanima. O tome pise Nenad Djordjevic u delu "Etrurci ili Rasani", a Svetislav Bilbija kao da mu odgovara svojim delom "Rasani a ne Etrurci". Bilbija je etrursko pismo desifrovao posredstvom cirilicnih slova.

Pisuci o Vedama M.F. Neve navodi: "da su otmene, snazne, jednostavne, a da nisu lisene umetnicke vrednosti". On takodje kaze: "Ovaj jezik je zvucan, muzikalan, cudesan, harmonican i iznenadjujuceg bogastva forme i slike". A Bue za srpski jezik kaze: "Srpski jezik je bogat, energican i harmonican, podjednako dobro pristaje muskom i zenskom rodu, dobar je za opevanje ljubavnih pesama i neznosti, kao i velikih krvavih podviga. Zvucan je i otmen. Srbin govori polagano, ne praveci pauze i svojim jezikom na najlepší nacin izrazava pristojnost. Dusu srpsku zagreva juzno sunce. Konstrukcije recenica u srpskom jeziku su jednostavne, imaju izuzetan smisao za preciznost, mastovitost i srpskim se govori pristojno (za razliku od grckog kojim se muca i gestikulira). Ako su ikada jedan jezik i jedan narod bili stvoreni za vladavinu javnim raspravama, to su sigurno srpski jezik i srpski narod". I Bue zakljucuje: "Srbi poseduju toliko lepe poezije i samo to bi trebalo da obaveze sve ostale narode da uce njihov jezik".

Svajcarac Adolf Pikte rekao je da je ziveo samo zato da dokaze koji narod je govorio jezikom vedskih himni. Nazalos, smrt ga je prerano zaustavila na tom plemenitom zadatku. A Pavel Safarik je nedvosmislen u tvrdnji da je to srpski narod i da je govorio srpskim jezikom. Isto je tvrdio i Atinjanin Halkokondilo, pisuci da su to bili Tribali, Tracani i i Iliri, kao najstariji i najveći medju tadasnjim narodima, a bili su to Srbi.

Utvrđeno je da su Vede nerazdvojno vezane sa srpskim jezikom i prozete srpskim pesnistvom. Veda na srpskom ima znacenje vida i znanja (u smislu unutrašnjeg

saznanja). Kako je rekao Siprijan Rober: "Svi slovenski jezici su nastali od srpskog jezika, jezika Pramajke". U srpskom jeziku koren "Vid" zadržava vedsko-srpsko značenje svetog, unutrasnjeg, metafizickog znanja.

Poznato je da su hrvatski seljaci govorili cajkavskim dijalektom, dok je zagrebacka gospoda oduvek nastojala da govori nemackim, italijanskim, latinskim ili madjarskim. Cajkavski dijalekt govori se u granicnom pojasu prema istocnom delu Austrije i Madjarskoj, gde zive Gradiscanski Hrvati. Oni su tu doselili iz severnog jadranskog primorja tokom XVI veka i doneli svoj govor, koji je pravi hrvatski, kojim su govorili njihovi seljaci. Pod uticajem Panslavistickog pokreta cehoslovackih romanticara Kolara i Safarika u Hrvatskoj dolazi do "Ilirskog pokreta", ciji je nosilac bio Ljudevit Gaj. Majka Ljudevita Gaja bila je Nemica, rođena Schmit. Gaj je zeleo da za hrvatski knjizevni jezik usvoji srpski, pa je najpre predložio da se jezik nazove ilirskim, sa idejom kasnijeg preimenovanja u srpsko-hrvatski, odnosno u Hrvatskoj cak hrvatsko-srpski, sto je imalo smisljene politicke posledice iscezavanja srpskog jezika, a time i srpske nacionalnosti. Profesor dr Laza Kostic u knjizi "Kradja srpskog jezika" pise da je data ideja delo nacionalista, dok sami Hrvati izbegavaju da o tome otvoreno razgovaraju. Medjutim, sam Ljudevit Gaj je 1846 godine u listu "Danica" otvoreno priznao da je za hrvatski knjizevni jezik uzeo jezik srpskog naroda. Djuro Danicic se olako saglasio sa hrvatskim predlogom, cime im je ucinio ogromnu uslugu, za cega Olga Lukovic-Pjanovic kaze da nije imao politickog obrazovanja i da nije prozreo hrvatske namere, sto im Vuk Karadzic nikada nebi ucinio.

Amerikancima, Kanadjanima i Australijancima ne pada na pamet da menjaju ime engleskog jezika, kao sto ne misle ni Belgijanci, Luksemburzani, Svajcarci pa ni frankofonski Afrikanci o francuskom jeziku.

Istorijski, ime Sloven potice iz perioda rimskog osvajanja srpskih teritorija. Tom prilikom Rimljani su odvodili roblje, a muska imena tih Srba pretežno su se završavala sa slav, kao: Miroslav, Srbislav, Krunoslav, Bratislav i slicno (sto je kod Srba imalo značenje slavnoga - glorious), a u latinskom se izgovaralo "sklav" ili "sclavus" (sa značenjem roba), od cega je vremenom nastalo Sloven. Istim slovenskim jezikom govorili su Geti, Sarmati, Skiti, Dacani i Tracani, sto tvrde Stabon, Apendini i Ovidije. A kako kasnije navode Surovjecki i Safarik, pa Dobrovski, Milojevic i Zivancevic radi se o srpskom jeziku. Prema Herodotu, kada je rec o Slovenima, radi se o velikoj ljudskoj grupi naroda koji je pripadao indo-evropskoj rasi i zauzimao prostore istocne Evrope, danasnje Poljske, Madjarske, Austrije, Ceske i Balkana sa teritorijama danasnjih srpskih zemalja.

Na osnovu antickih pisaca nedvosmisleno je da su sva grcka ostrva, sa kontinentalnom teritorijom i Italijom bili naseljeni Tracanima, sto potvrđuje Strabon. Svi su oni govorili grcko-ilirski ili ilirskim (slovenskim, znaci srpskim) jezikom,

kome su centralna zona bili Podunavlje i crnomorska obala Dacije. Tracani (Srbi) su se odatle sirili po Evropi, a sirio se i njihov jezik. Lorenc Surovjecki i Pavel Safarik su u vrlo dokumentovanoj studiji izneli nepobitne tvrdnje da su Srbi ziveli u Podunavlju i Panonskoj niziji i odatle se sirili na sever i zapad. Oni takodje navode da je papa Jovan X (914-929) tvrdio da su Iliri i Tracani bili Sloveni (a to znaci Srbi). Prema tome, jezik koji je Ovidije naucio dok je boravio u izgnanstvu bio je srpski. A i pored svih pretrpljenih izmena, kao sto se desava svim jezicima, srpski je ostao poetican. A ako se postuje ideja o kontinuitetu latinskog i grckog jezika, po kojoj logici se to isto ne dozvoljava srpskom, tim pre sto se radi o narodu nazivanom Tracani, Tribali, Sarmati, Vendi, Veneti, Vindi ili Vani, pa i Anti, a uvek se radi o Srbima, koji su sebe, po tvrdnji Safarika, svuda i uvek nazivali svojim srpskim imenom. I po tvrdnji Gregora Dankovskog, a prema Ovidiu, Geti su bili Sloveni i pripadali rodu Tracana, bili su hrabar i pravedan narod i govorili su slovenski (odnosno srpski) jezik.

Olga Lukovic-Pjanovic citira Francuza Pejsonela, koji iznosi tvrdnju da se srpski, pored evropskih zemalja govorio i u vise zemalja Azije. Govorio se i na dvorovima turskih careva. Samo se po razlicitim oblastima u malome razlikovao u dijalektima, sto je logicno za sve jezike. Olga takodje iznosi primer Stjepana Mitrova Ljubise, koji navodi primer crnogorskog plemena Pastrovica koje je zivelo na istom prostoru od praiorijskih vremena. Slicno je pisao i Jovan Cvijic, geograf svetskog ugleda i predsednik Srpske Kraljevske Akademije. A i Olga Lukovic-Pjanovic, prema predanju njene majke tvrdi da su njihovi pra roditelji ziveli u dragacevskom kraju jos u doba Aleksandra Velikog, a to znaci bar 400 godina pre rođenja Hrista. Svi ovi primeri potvrđuju tvrdnje da smo na Balkanu od preistorijskih vremena. Konstantin Jirecek je izrekao misao, koja kaze: "Nikada se na zemlji nije dogodilo da jedan podjarmljeni narod potpuno nestane a da ne ostavi kaplju svoje krvi u zilama pobedilaca ili rec u njihovom jeziku". Poznata je i Volterova izreka "Lakse je verovati u laz, koja se cula po hiljadu puta, nego u istinu, koja se cuje prvi put".

Katolicka crkva od najranijih vremena izrazavala je neogranicenu mrznju prema Srbima. Zapad je od uvek sebe proglasavao "civilizovanim", a Srbe nazivao "varvarskim", citira Olga Lukovic-Pjanovic, prema francuskom Larusu XX veka. Za genocide cinjene nad srpskim zivljem katolicka crkva nikada nije ni pokusavala da iste spreći. Zamerali su im na nacinu zivota, na postovanjima prema umrlim, na zajednickom obradjivanju zemlje i slicno, sto Olga Lukovic-Pjanovic, naprotiv, istice kao srpske tradicije i ponos. Kako kaze: "Sta Zapad zna o zajednickom oranju i kopanju, o mobama i prelima, o kosidbama i komusanju kukuruza. Srpski tradicionalni zivot vekovno se zasnivao na svetinjama poput one "Ljubi bliznjega svoga kao samoga sebe". Knjiga Olge Lukovic-Pjanovic "Srbi narod najstariji" obiluje istorijskim dokazima i citatima autora svih nacija, na svim zivim i mrtvim svetskim jezicima. Iz svega iznetoga, Srbi su bili rasprostranjeni od Indije do Atlantika,

najmanje dva milenijuma pre Hrista. Nazalost, danas ih je sve manje i manje, rasparcavaju nas na razlicite nacine. Poslednja unistavanja su najstrasnija i najmasovnija, a Zapad cuti. A nestajanjem naroda nestaje i njegov jezik, sve vise slavskih sveca se gasi. U cije ime se to radi? Zasto se Srbi ubijaju u tako velikom broju, a da pri tome svet cuti, pita se Olga? Koji je cilj toliko uzvisen da moze opravdati varvarsko ubistvo jedne nacije? Koji cilj je dovoljno velik da moze opravdati takva sredstva masovnog inistenja citavog jednog naroda?

Napomene: Posredstvom rodbinskih veza saznadoh da je autor knjige "Od Indije do Srbije" Dobroslav Jevdjevic. Napisao je malu knjigu, veoma velikog znacaja.

Veliki je broj istaknutih imena koji su dali ogroman doprinos u otkrivanju srpske proslosti, znacajne ne samo za nas Srbe, vec za svetsku istoriju uopste. Posebno mesto, ovde, pripada dr Olgi Lukovic-Pjanovic, koja je najveći pobornik Autohtonisticke skole i u svojim knjigama sasvim odredjeno ukazuje na oblasti koje jos treba istarazivati.

Srbima ostaje da prilagode svoje udzbenike istorije dokazanim istinama o svojoj proslosti, kako buduće generacije ne bi vise nasedale falsifikovanim neistinama osvajackih naroda.

Veoma sam zahvalan Milanu Beric, koji je najvise doprineo da ovaj tekst dodje u ruke mnogobrojnim Srbima, postovaocima pravde i istine.

Dr Simo Jelaca, u Windsoru Maja 2003 (7511)